Interviu cu academicianul Viorel Barbu, fost rector al Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

Vedem că sînt zeci de doctorate săptămînal ceea ce, în momentul de față, este un dezmăț

Mi-a plăcut matematica, însă de-abia prin gimnaziu | PAGINILE 8-9

www.opiniastudenteasca.ro /opiniaveche telefon: (0746) 230 032 e-mail:redactia@opiniastudenteasca.ro

REPORTAJ INFORMARE ATITUDINE

opinia studențească

FONDAT 1974

● Anul XL ● 2 - 8 iunie 2014 ● IAȘI ● Nr. 487 ● GRATUIT ● 5000 de exemplare ● apare lunea

Cum curge Dunărea în ochii celor care scriu cu privirea

Un grup de studenți de la Politehnica ieșeană a imaginat un proiect prin care mintea persoanelor paralizate de la gît în jos poate să prindă aripi și să zboare. Să părăsească saloanele albe ale spitalului, să poată vorbi cu familia, să alerge, chiar dacă doar cu gîndurile, peste tot. Studenții au realizat o pereche de ochelari cu ajutorul cărora oamenii pot scrie cu ochii. Pot tasta, pot intra pe Internet, pot vorbi cu familia, pot căuta libertatea care le-a fost furată odată cu abilitatea de a se mai ridica în picioare. O pereche de ochelari pe care, spun băieții în glumă, ar fi gelos și Stephen Hawking. | PAGINA 11

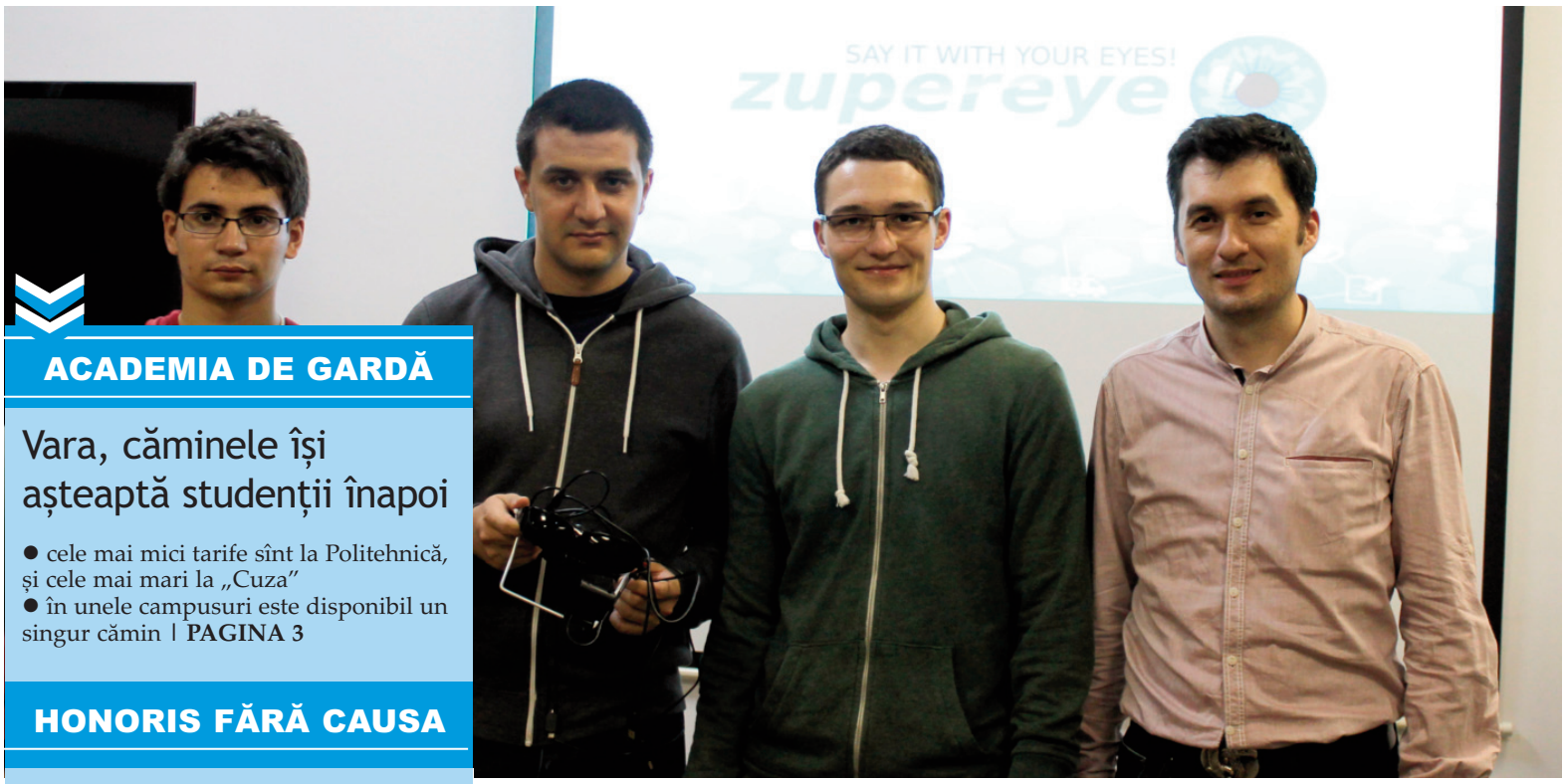

De la stînga la dreapta, Adrian Bulat, Ionuț Cenac, Emil Condrea, profesorul Robert Lupu.

ACADEMIA DE GARDĂ

Vara, căminele își așteaptă studenții înapoi

● cele mai mici tarife sînt la Politehnică, și cele mai mari la „Cuza”
● în unele campusuri este disponibil un singur cămin | PAGINA 3

HONORIS FĂRĂ CAUSA

Studența, scoasă la concurs sau închisă în dosare

● universitatea de Arte este singura la care admiterea se face numai pe bază de examen | PAGINA 5

DE PE SCENA IAȘULUI

Actorii dezvelesc secretele României contemporane

● a șasea ediție a Festivalului de Teatru ContemporanIS s-a desfășurat între 26 - 28 mai. | PAGINA 12

PASTILA DE DUPĂ

Generația inconștienților își așază Opiniile și nostalgiile în piept

● după trei de facultate și tot atîția la ziar ne adunăm gîndurile în cuvinte, sfaturile în cîrcă și pornim pe-un drum necunoscut | PAGINILE 6-7

LUMEA PE JAR

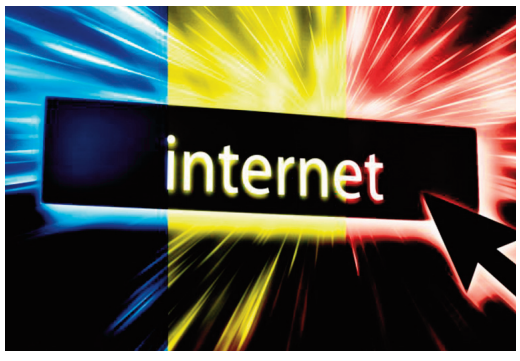

Cine-a „deschis” Internetul în România

Pe 26 februarie 1993, domeniul .ro era înregistrat pe serverele rădăcină. | PAGINA 4

EDITORIAL

Că nu s-a schimbat nimic. Am zis!

Am ajuns din nou în momentul acela cînd trebuie să trasăm o linie simbolică și să începem să cîntărim ce-am avut și ce-am pierdut în acest an universitar. Așa că începem cu studenții – nemulțumiți, rebeli, neascultători –, care se aruncă foarte liberi, cu întreg corpul înaine, în devenirea lor. „Generația inconștienților” am numit-o noi, echivalenta Generației Y despre care atît de ironic se mai vorbește. Milenialilor noștri nu prea le-a plăcut școala – nici sistemul, nici profesorii. Dar asta nu înseamnă că ar fi ei mai proști (deși tentați fiind să îmbrățișăm clișeul ca să ne exonerăm), ci că percep, cumva, epidermic (mai degreabă inconștient decît conștient) tremurul învățămîntul nostru care nu este doar din încheieturi, ci din rădăcină. Și la rădăcină ce găsim? Aceeași subfinanțare crasă, aceiași profesori prost plătiți, dintre care majoritatea sînt pensionabili ce caută să se culcușească pe viață pe post, iar restul tineri care se gîndesc dacă ar trebuie să-nvețe de la cei mari să trișeze sau să-și caute alt rost în viață. Tot anul acesta au venit însă și noi programe POSDRU doctorale și post-doctorale prin care să-i mai ademenească pe acești tineri cu niște bănuți pentru o vreme. La rambursări să încercăm să nu ne gîndim, fiindcă e mai mult decît probabil să se repete același scenariu din anii precedenți cînd s-a trecut prin luni în șir de disperare.

Pe de altă parte, avem un nou program Erasmus, cu un plus mare pe lîngă el, care lărgește mult orizontul de posibilități, întrucît studentul care urmează toate cele trei cicluri de studii poate evada de pînă la șase ori în străinătate. De asemenea și finanțările devin mai consistente, sportul începe să conteze, la fel și voluntariatul. Problema însă este că studenții nu mai doresc să

Laura PĂULEȚ
director
laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

plece, aspect pe care universitățile au grijă să-l mușamalizeze. De ce nu mai vor? Mulți nu știu o boabă de engleză, altora le este că nu se pot descurca cu banii. Iar aici, pe de-o parte se pot plînge în voie.

Dintr-o perspectivă aleatorie am mai adăuga la „raport” faptul că acea contestată clasificare a universităților a picat, apoi s-a ridicat în picioare. A trecut un an de cînd un lunatic a încercat să arunce în aer o universitate și securitatea din campus este tot șubredă. Dar avem în continuarea același număr de locuri la admitere, aceeași procedură. Anul universitar 2013 - 2014 a fost unul în care am închis ochii. Iar dacă e să tragem o linie, trebuie să o tragem fie curbă, fie punctată. Adică să sară peste lucrurile care nu se văd sau să capete chipul sistemului. Și la socoteală să nu ne dea nimic. Pesemne că undeva ne-am încurcat la calcule fiindcă o pară stricată și cu un măr sănătos nu fac decît să împrăștie să strice tot ce-ar putea fi proaspăt prin preajmă. Dar vine vara și tocile au căzut din nou, cu moțul în sus, ca pisicile în picioare.

Cu tot corpul înainte parcă am zis că ne avîntăm, nu? ■

Opinia studențească
Numărul 487 | 2 - 8 iunie 2014

Profesoara a susținut că Ingineria Mediului are un rol important în modelarea viitorului.

Adisa Azapagic, de la Universitatea Manchester, Doctor Honoris Causa la Politehnica din Iași

Aceasta a primit titlul onorific pentru meritele aduse în domeniul ingineriei mediului.

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Prof. univ. dr. ing. Adisa Azapagic, de la Universitatea Manchester din Marea Britanie, a primit din partea Universității „Gheorghe Asachi" din Iași (TUIAȘI) titlul onorific de Doctor Honoris Causa pentru meritele aduse în domeniul ingineriei mediului. Ceremonia a avut loc joi, pe 29 martie, în Sala de Conferințe din corpul T al TUIAȘI. Prof. univ. dr. ing. Carmen Teodosiu, prorector responsabil cu activitatea de cercetare științifică la TUIAȘI, a subliniat în laudatio că profesorul a publicat 27 de cărți la edituri internaționale, una dintre acestea fiind tradusă și în limba chineză. Prorectorul a mai menționat că între cele două universități există o legătură încă din 2008 și că „doamna profesor are deja contribuții către susținerea departamentului de Ingineria și Managementului Mediului în ceea ce privește modernizarea procesului didactic și a colaborării în cercetări științifice la standarde europene".

Prof. univ. dr. ing. Adisa Azapagic a susținut o prezentare privind probleme actuale ale ingineriei. Unele dintre cele mai importante pe care profesorul le-a identificat țin de creșterea populației, proviziile de hrană, schimbarea climei sau dispariția resurselor naturale. „Se preconizează că în 2050, nevoia globală de apă și mîncare se va dubla, respectiv tripla. De asemenea, cererea pentru energie va crește cu o treime. O soluție o reprezintă Ingineria mediului și Dezvoltarea durabilă. E adevărat, nu o să poată rezolva toate aceste probleme, însă va avea un rol important în modelarea viitorului" a adăugat prof. univ. dr. ing. Adisa Azapagic.

Din comisia care a decernat acest titlu au făcut parte prof. univ. dr. ing. Cristina Costache, de la Universitatea Politehnică din București, prof. univ. dr. ing. Carmen Teodosiu, prof. univ. dr. ing. Dan Cașcaval, decanul Facultății de Inginerie Chimică și Protecția Mediului (FICPM) a TUIAȘI, prof. univ. dr. ing. Maria Gavrilescu și prof. univ. dr. ing Igot Crețescu, ambii de la FICPM, prof. univ. dr. Ovidiu Gabriel Iancu, prorector pentru programe de masterat și doctorat la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iași (UAIC) și prof. univ. dr. Mircea Nicoară, decan al Facultății de Biologie de la UAIC. ■

AM AUZIT CĂ...

Ziua copilului mare

De 1 iunie am devenit cu toții copii. Asta s-a văzut din nenumăratele mesaje trimise pe rețelele de socializare de persoane de toate vîrstele. Și în oraș s-a serbat ziua cum se cuvine, evenimente fiind organizate pe tot Copoul. Totuși, ținta principală a rămas Parcul Expoziției, unde, pe lîngă tarabele cu jucării și dulciuri s-a putut trece și pe la Casa Vînătorului pentru o porție sănătoasă de bere și mititei.

Ceartă, ceartă, vrem ostași

Duminică, pe la 2. 00 dimineața, cîțiva studenți din Republica Moldova au început să se certe în spatele căminului C4. S-au mai dat pumni și palme și s-a înjurat strașnic de mame, totul spre amuzamentul studenților care au privit totul de la geam. Băieții celor două tabere au ajuns de cîteva ori la o înțelegere, însă fetele nu au fost cele mulțumite de rezultat, iar comedia s-a tot reluat.

Cine mai are cratimă?

Principesa Margareta, Principele Radu și Principele Nicolae, aflați într-o călătorie cu trenul regal, au făcut o oprire în Craiova. Aici au fost întîmpinați de zeci de oameni, dar și de autoritățile locale, care au venit cu pîine și sare. Turta a fost ornată cu mesajul „Bine a-ți venit". Cratima, probabil, a venit la pachet cu produsele tradiționale.

La Medicină, cercetarea bolilor cronice valorează 3 milioane de euro

S-au acordat 76 de burse doctorale și postdoctorale.

de Liza CÎRJĂ|liza.cirja@opiniastudenteasca.ro

La Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore. T. Popa" (UMF) se desfășoară în perioada mai 2014 – august 2015 proiectul „Programul de excelență în cercetare doctorală și postdoctorală multidisciplinară în bolile cronice", în valoare de 3 milioane de euro.

La UMF se acordă un număr 50 de burse doctorale în valoare de 1.800 pe lună și 26 de burse postdoctorale pentru cercetătorii care au obținut titlul științific de doctor cu cel mult cinci ani înainte de începerea programului. Lista burselor postdoctorale a fost definitivată, astfel că, pentru domeniul Cercetare în Medicina Primară și Comunitară au fost aleși 14 candidați, la secțiunea Cercetare clinică în domeniul bolilor cronice s-au acordat cinci burse, iar pentru Cercetare biomedicală în domeniul bolilor cronice beneficiază de bursă șapte aplicanți. În ceea ce privește bursele doctorale, lista va fi definitivată pînă pe data de 5 iunie. „Pînă acum s-a luat în calcul performanța profesională a candidaților și capacitatea de a beneficia de această bursă, prin evaluarea CV-urilor, a interviului și a scrisoarei de intenție. Interviurile s-au desfășurat, însă urmează să fie definitivat grupul țintă", a precizat prof. univ. dr. Radu Iliescu, prorector responsabil cu activitatea de cercetare la UMF.

Proiectul este desfășurat de UMF Iași în parteneriat cu UMF Târgu Mureș, UMF Craiova și UMF „Carol Davila" București. În total, au fost acordate 95 de burse doctorale și 60 de burse postdoctorale. Proiectul este finanțat prin Programul Operațional Sectorial de Dezvoltare a Resurselor Umane. ■

Cele mai multe volume expuse au fost ale editurii Polirom.

Editurile ieșene au participat la parada cărților de la Bookfest

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Cinci edituri ieșene au fost prezente la Salonul Internațional de Carte Bookfest, care a avut loc în perioada 28 mai – 1 iunie, la complexul Romexpo din București. Dintre acestea, editurile Polirom și Cartea Românească au participat cu cele mai multe titluri, în număr de peste 1000, iar cărțile au putut fi achiziționate cu o reducere de 20%.

Unul dintre cele mai recente titluri lansate de editura Polirom este volumul „Eu sînt Malala", de Malala Yousafzai și Christina Lamb, tradus de Ioana Georgescu. „Este autobiografia Malalei Yousafzai, tînăra pakistaneză care a fost împușcată în cap de talibani și care a fost nominalizată anul trecut la Premiul Nobel pentru Pace. Așteptăm reacțiile cititorilor din România, pentru că acest volum a făcut vîlvă în toată lumea", a menționat Claudia Fitcoschi, director de promovare și relații cu publicul la editura Polirom.

De asemenea, și Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza" din Iași a fost prezentă la tîrgul de carte. Două dintre volumele expuse, „De gustibus. Breviar de gastrosofie", de Mădălina Diaconu și „Atlasul electoral al României: 1990 – 2009", coordonat de Cornel Iațu, au fost premiate la Gala Industriei de Carte „Bun de tipar", care a avut loc pe 15 mai. Pe lîngă aceasta, la tîrg au mai participat și editurile Adenium și Gama.

Salonul Internațional de Carte Bookfest este organizat de Asociația Editorilor din România, sub egida Federației Editorilor din România și se află la cea e-a IX-a ediție. ■

ȘTIRI PE SCURT

Mihai Tatulici își aduce cărțile la Universitatea „Petre Andrei"

Scriitorul și jurnalistul Mihai Tatulici își va lansa la Iași volumele, „Distrugătorul «Speranța» sau povestea unui marinar deștept și cu noroc" și „Plăcerea de a trăi și de a găti".

Evenimentul are loc în Aula Magna a Universității „Petre Andrei" (UPA) din Iași luni, pe 2 iunie, începînd cu ora 13.00. Volumele vor fi prezentate de scriitorul Liviu Antonesei, iar evenimentul va fi moderat de prof. univ. dr. Doru Tompea, rectorul UPA.

Mihai Tatulici a fost redactor-șef al revistei „Alma Mater" a Universității „Alexandru Ioan Cuza", realizator la TVR și director general al postului Tele 7 abc. (**C. D.**)

Balul de „La Castel" vine în ajutorul copiilor cu dizabilități

Peste 300 de invitați au participat la cea de-a III-a ediție a evenimentului caritabil „Balul de La Castel", care a avut loc vineri, pe 30 mai.

Scopul a fost acela de a strînge fonduri care vor susține serviciile centrului de recuperare pentru copiii cu dizabilități din cadrul fundației. Astfel, peste 40 de copii vor avea parte de servicii gratuite de kinetoterapie, logopedie, terapie ocupațională.

În urma acțiunii caritabile, s-au strîns 100.000 de lei, care vor fi investiți în achiziționarea de echipamente pentru kinetoterapie și pentru achitarea serviciilor de terapie recuperatorie.

La eveniment au luat parte realizatorea de emisiuni Irina Păcurariu, prezentatorul Pavel Bartoș, actrița Olimpia Melinte și actorul Radu Ghilaș. Au avut loc reprezentanții de dans și pantomimă și o licitație caritabilă de obiecte de artă și de colecție, iar participarea la bal s-a făcut pe baza unei invitații pentru două persoane, în valoare de 500 de lei.

Tema din acest an a fost „Cinemateca în alb și negru", iar anul trecut a fost „Belle Epoque".

Evenimentul a fost organizat de Fundația Seriviciilor Sociale „Bethany". (**A. B.**)

În unele campusuri este deschis un singur cămin.

Vara, căminele își așteaptă studenții înapoi

Cele mai ieftine tarife sînt la Politehnică, iar cele mai scumpe la „Cuza”.

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Și anul acesta studenții care vor să rămînă în Iași pe durata verii se vor putea caza în căminele universităților. Cele mai multe cămine vor rămîne deschise pentru studenții de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” (TUIAȘI) din Iaşi, acolo unde sînt şi cele mai mici tarife. Astfel, după data de 14 iulie, în Campusul „Tudor Vladimirescu” vor fi deschise căminele T7, T8, T19, T20 și T21, unde studenții de la TUIAȘI vor plăti între 4 și 11 lei pe zi. Pentru candidații la admitere, pentru studenții căsătoriți, însoțitori, candidați la concursul pentru definitivat sau gradul II ori studenți de la alte universități prețurile variază între 15 și 18 lei pe zi pentru un loc, în funcție de căminul în care sînt cazați. „Și anul acesta tarifele vor rămîne aceleași, chiar dacă oficial se va decide în ședința de joi a Comisiei de Administrație. Noi vom încerca să le oferim cazare tuturor studenților care doresc să rămînă în Iași pe durata verii. Înțelegem că mulți dintre aceștia lucrează și mi se pare normal ca universitatea să îi sprijine, iar după jumătatea lunii iulie, cînd se va încheia perioada de practică, vor putea rămîne toți”, a declarat Bogdan Budeanu, directorului Direcției Servicii Studențești a TUIAȘI.

Universitatea „Alexadru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) va avea deschis doar unul dintre cămine, în comparație cu anul trecut cînd studenții s-au putut caza în trei cămine. „Anul acesta va fi deschis doar C11 din campusul Codrescu, destinat familiștilor, iar celelalte cămine vor fi închise pentru a realiza lucrări de reparație și dezinfecție. În caz de forță majoră, însă, vom deschide și căminul C2 din campusul Târgușor Copou. Tarifele vor rămîne însă aceleași de anul trecut”, a declarat ec. jr. Gheorghe Amarandei, directorul Direcției „Servicii Sociale Studențești” a UAIC.

Tarifele percepute pentru cazarea în căminul UAIC sînt cele mai mari dintre toate universitățile, iar acestea variază în funcție de motivația solicitării. Astfel, în cazul studenților care vor cazare pentru activități didactice, prețurile sînt de 10 lei pe zi, iar pentru cei care vor să rămîne din alte motive prețurile cresc cu 5 lei. Persoanele din afara instituției, în schimb, vor plăti prețuri mult mai mari, de la 40 de lei pe zi, pînă la 80 de lei, în cazul în care vor dori să ocupe singuri o cameră. Avantajați vor fi doar absolvenții de liceu care se înscriu la admitere la UAIC, aceștia urmînd să plătească 10 lei. Cererea de cazare trebuie avizată de facultate, dar și de directorul general administrativ sau de reprezentanții Direcției de Servicii Sociale Studențești.

La Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” din Iași (USAMV) va rămîne deschis tot un singur cămin, iar tarifele vor fi cele de anul trecut, studenții urmînd să plătească între 230 și 250 de lei pe lună în funcție de numărul de locuri din cameră, cu 100 de lei mai mult decît în cursul anului universitar. „Mai sînt doctoranzi care studiază pe timpul verii sau studenți care lucrează. De aceea le vom pune acestora la dispoziție unul sau două dintre palierele unui cămin, în funcție de cererile pe care le vom avea”, a declarat Gheorghe Săvuță, prorector pe Relații Internaționale și Activități Studențești la USAMV. La Universitatea de Arte „George Enescu”din Iași și la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași încă nu s-au stabilit tarifele și căminele care vor rămîne deschise pe perioada verii. ■

Universitățile publice din Iași își pregătesc subiectele pentru examenul de admitere

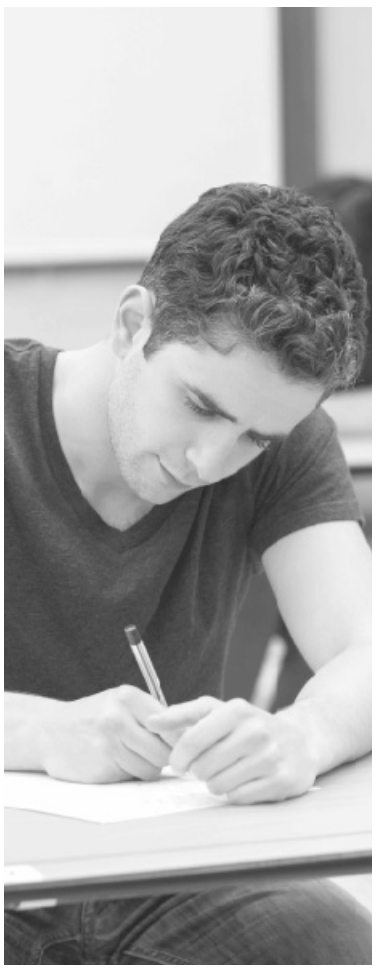

Doar la Universitatea de Arte admiterea se face numai pe baza probelor vocaționale.

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

De acum doi ani, cînd în Legea Educației s-a propus ca pentru admiterea la facultate să nu se țină cont de mediile din liceu, universitățile ieșene au căutat noi modalități de a-și selecta candidații. Iar unele dintre acestea sînt testările speciale sau probele vocaționale.

Astfel, la Universtitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) din Iași, din 15 facultăți, la șase dintre acestea se vor susține testări speciale ale candidaților. De exemplu, cei care vor să intre la Facultatea de Educație Fizică și Sport trebuie mai întîi să treacă de o probă sportivă la alegere (atletism, gimnastică, fotbal, baschet, scrimă, tir, judo, karate ș.a.), care este eliminatorie. Apoi, pentru departajare, candidații vor susține o probă de aptitudini sportive, majoritatea de gimnastică. La specializarea Kinetoterapie și Motricitate Specială însă, după ce vor trece de proba eliminatorie la alegere, candidații vor avea de susținut un examen la biologie, din tematica de clasa a IX-a.

Atît la Facultatea de Psihologie, specializarea Pedagogie în învățămîntul primar și universitar, cît și la Facultatea de Teologie Ortodoxă, specializarea Teologie pastorală au loc probe vocaționale, ce constau în testarea aptitudinilor la muzică și dicție. Totodată, cei care se înscriu la specializarea Teologie Romano-Catolică Pastorală de la Facultatea de Teologie Romano-Catolică, vor avea de trecut printr-o probă orală la Teologie Dogmatică. În ceea ce privește examenele scrise, acestea sînt necesare pentru admiterea la Facultatea de Informatică, unde candidații pot alege între matematică și informatică și la Facultatea de Drept, unde testul din gramatica limbii române are o pondere de 50% în media de admitere. „Acesta este al patrulea an de cînd se dă admitere și considerăm că ea are rolul de a echilibra nivelul de pregătire cu notele obținute la Bacalaureat. Iar colegii mei care au seminarii și cursuri cu studenții din anul I, au observat o creștere a nivelului de pregătire”, a declarat prof. univ. dr. Tudorel Toader, decan al Facultăți de Drept.

La Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” (TUIAȘI), doar două dintre cele 11 facultăți impun la admitere un examen scris. Una dintre acestea este Facultatea de Arhitectură „G. M. Cantacuzino”, unde proba la desen tehnic și desen liber valorează 80% din notă. Și la specializarea Calculatoare și Tehnologia Informației, din cadrul Facultății de Automatică și Calculatoare admiterea se face pe bază de examen scris, la matematică. De asemenea, dacă cei care vor să intre la Facultatea de Mecanică sau la Facultatea de Construcții de Mașini nu sînt mulțumiți de notele obținute la Bacalaureat, pot opta pentru a susține o lucrare scrisă, tot la matematică. „Există o discuție în sine legată de examen. El nu asigură calitatea candidaților, ci este o consecință a faptului că sînt atît de mulți. Iar exigența acestui examen de la AC și la Arhitectură în nici un caz nu îndepărtează potențialii candidați, pentru că aceștia își doresc să intre acolo, indiferent de forma de examinare”, a declarat prof. univ. dr ing. Neculai Eugen Seghedin, prorector responsabil cu activitatea didactică la TUIAȘI.

În ceea ce privește examenele de admitere la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa”, acestea au la bază aceleași criterii ca și în anul trecut. Astfel, la Facultățile de Medicină Generală și Medicină Dentară se va da o testare la alegere, fie la chimia organică, fie la biologie, în cazul Facultății de Farmacie examenul fiind strict la chimie organică.

La Universitatea de Arte „George Enescu” (UAGE), admiterea se va face strict pe baza probelor vocaționale, specifice fiecărei facultăți. De asemenea, în fiecare an, au loc cursuri de pregătire pentru candidați, la fiecare profil în parte. Acestea sînt susținute de profesori ai UAGE și au loc, în medie, pe parcursul a trei zile. Prețul cursurilor variază între 50 și 100 de lei. ■

ȘAH-MAT

PSD și circarii de dreapta

Multă lume a spus asta despre alegerile europarlamentare din luna mai și adevăr a grăit. Lăsînd la o parte importanța lor în context european, pe plan local – avînd în vedere că prezidențialele sînt la doar cîteva luni distanță -, ele au avut și rolul de a „testa piața” pentru alegerile din toamnă. Prin procentele obținute acum, fiecare partid sau formațiune politică și-a evaluat șansele de reușită, ca elevii de liceu la simulările dinainte de Bacalaureat.

PSD și rotițele ajutătoare, formînd alianța PSD-PC-UNPR, s-au bucurat în noaptea alegerilor, cînd sondajele le dădeau 41-42 de procente. Spre dimineață, pe măsură ce apăreau rezultatele numărătorilor paralele, a-nceput să li se șteargă zîmbetul de pe buze. S-au trezit peste noapte cu vreo cinci procente în minus și și-au dat seama că șansele la prezidențiale le scad drastic cu doar 37%, dacă se unesc partidele de dreapta și ies la înaintare cu un candidat unic și puternic.

Desigur, acum totul depinde de aceste partide de dreapta și de puterea liderilor de a renunța la orgolii și de a găsi formula, de a face compromisurile necesare, pentru a se uni. Mai mult ca niciodată, mingea este în terenul lor. Primul semn bun e demisia lui Crin Antonescu de la șefia PNL, asumîndu-și eșecul europarlamentarelor. Din păcate sînt mulți alții care ar trebui să-i urmeze exemplul și n-o fac, primul pe listă și cel mai evident fiind Vasile Blaga. Sub el și „ai lui” PDL-ul e o navă care se scufundă și e timpul, dacă ține cîtuși de puțin la partidul ăsta, să-l lase unor oameni care-l pot duce mai departe cu onoare, oameni ca Monica Macovei.

Ioan STOLERU
redactor-șef adjunct
ioan.stoleru@opiniastudenteasca.ro

Semne bune vin și din alte părți. Mihai Răzvan Ungureanu, liderul Forța Civică, a anunțat că e dispus să renunțe la candidatura la prezidențiale, chiar și la un post într-un viitor guvern al dreptei, dacă asta ar ajuta la unitatea dreptei. Genul acesta de gîndire lucidă, pertinentă și lipsită de orgolii ar trebui să-i mai păleasca și pe alți liderași cu pretenții de mari conducători dacă vor într-adevăr să realizeze o reconstrucție a dreptei, concept care acum e încă la stadiul de glumă.

Într-o lume perfectă, PNL și PDL s-ar reforma cu adevărat, ar renunța la pretenții și la corupți și ar veni la înaintare cu un candidat comun curat, cu șanse reale de reușită; altfel, persoane ca Monica Macovei, care și-a construit reputația pe lupta anticorupție și pe intoleranța față de de acest flagel al politicii autohtone, și-ar pierde toată credibilitatea. Partidul-sorcovă PMP s-ar dizolva, Udrea și ai ei ar merge la plimbare și cei cîțiva oameni onești de-acolo s-ar întoarce în structurile mai mari.

Din păcate, nu trăim într-o lume perfectă, și 37% încă pot aduce dezastrul. ■

Opinia studențească
Numărul 487 | 2 - 8 iunie 2014

Cine-a „deschis” Internetul în România

Pe 26 februarie 1993, domeniul .ro era înregistrat pe serverele rădăcină.

România se poate mîndri cu una dintre cele mai rapide conexiuni la Internet din lume, ajungînd la aproape 8 Mbps. În 2010-2011 1 împărțit podiumul cu Coreea de Sud și Japonia, acum „căzînd” pe locul al șaselea fiindcă în unele țări viteza a crescut mai mult decît la noi (deși potrivit unor statstistici încă s-ar afla pe podium). Dar de „unde vine” această viteză și cum s-a pus la punct tocmai la noi o infrastructură atît solidă încît să ne permită să ne mișcăm așa de repede „pe net”, e prea puțin știut. Anul trecut, cu prilejul împlinirii a 20 de ani de Internet în România, HotNews-ul a intrat în vorbă cu pionierii și a refăcut conexiunile. Așa a ieșit la iveală povestea unor specialiști dedicați de la Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică (ICI) ce au pus netul pe roți la noi în țară într-o perioadă comunistă de maximă izolare științifică a României.

32% dintre români folosesc Internetul aproape în fiecare zi

de Laura PĂULEȚ | laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

Marea Unire a românilor nu a avut loc pe 1 decembrie 1918, ci pe 5 aprilie 1984, cînd nodurile unor centre teritoriale de calcul din București, Cluj și Bacău au fost conectate între ele și datele au început să circule între computerele aflate în aceste zone. S-au transmis fișiere și chiar s-a vorbit pe chat. Rețeaua denumită RENAC/RENOD, creată prin experimentul UNIREA, a început să funcționeze după principiile celebrului proiect ARPANET (n.r. Advanced Research Projects Agency Net, pus la punct în anii ’60 de un departament de cercetare al Pentagonului, SUA). A fost prima țară din CAER (n.r. Consiliul de Ajutor Economic Reciproc, creat la inițiativa URSS în 1949 ca organizație economică a statelor comuniste europene) care a avut o rețea națională de calculatoare. Această unire „informatică” avea să fie punctul din care se deschideau într-un mod de nebănuit granițele unei țări ținute prea multă vreme departe de ceea ce se întîmpla în occident.

9,6 Kbps pentru o „națiune favorizată”

„Responsabili” au fost cei de la ICI. Eugenie Staicut, membru al echipei care a făcut „unirea” povestește cum în noiembrie 1992 se realiza prima legătură cu „exteriorul”, și anume cu Universitatea din Viena, prin intermediul protocolului TCP/IP. Era vorba de o conexiune telefonică, prin Romtelecom, care avea o viteză ce acum ni s-ar părea ridicolă, – 9,6 Kbps. Pe 26 februarie 1993, domeniul .ro era înregistrat pe serverele rădăcină de pe Internet, obținîndu-se autorizarea de funcționare pentru ROTLD (Romania Top Level Domain). La vremea aceea, însă, conectivitatea era doar cu Europa, nu și cu America, din pricina unui embargou impus țărilor din lagărul comunist. De-abia pe 16 aprilie 1993 România are conectivitate deplină la Internet, România și Bulgaria fiind declarate „națiuni favorizate”. Primele domenii pe .ro le-au avut, evident, instituțiile academice, precum Institutul Politehnic București (ipb.ro), Institutul de Fizică Atomică (ifa.ro), Universitatea Tehnică Timișoara (utt.ro), Institutul de Matematică al Academiei Române (imar.ro) și Centrul de Educație UNESCO (cepes.ro). După cum explică Eugenie Staicut, „numele de domenii nu reprezentau în 1993 ce reprezintă astăzi. Pot zice că erau privite oarecum ca un parametru tehnic necesar realizării conexiunii, așa cum era adresa IP”. Prima adresă de e-mail (*estaicut@roearn.ici.ac.ro*) i-a aparținut aceluiași Eugeniu Staicut.

Însă primele servicii Internet au prins rapid și la publicul larg. Pentru părinții care aveau copii plecați în străinătate, serviciile de e-mail au reprezentat o binecuvîntare. Pe vremea aceea se practica, pentru eficiență, ca textul e-mailului să fie scris la cîmpul „subject”. Folosite era și serviciile de transfer de fișiere prin FTP (pentru descărcare de șiri și pentru documentare) și serviciul *telnet*. Viteza pe linia internațională era de doar 9.6 kbs, fiind foarte lentă, dar pe vremea aceea majoritatea fișierelor era de tip text. Iar utilizatorii erau mulțumiți de accesul la niște informații la care altfel nu ar fi avut acces. În paralel, printr-un program al miliardarului George Soros, început în 1993 și derulat pe parcursul a cîțiva ani prin fundația Soros, în 350 de licee din România au fost aduse calculatoare care au fost conectate la Internet. Acesta a fost un pas important întrucît, la acea vreme (cînd nu existau nici serivcii comerciale de Internet), era singura modalitate în care tinerii puteau intra pe net.

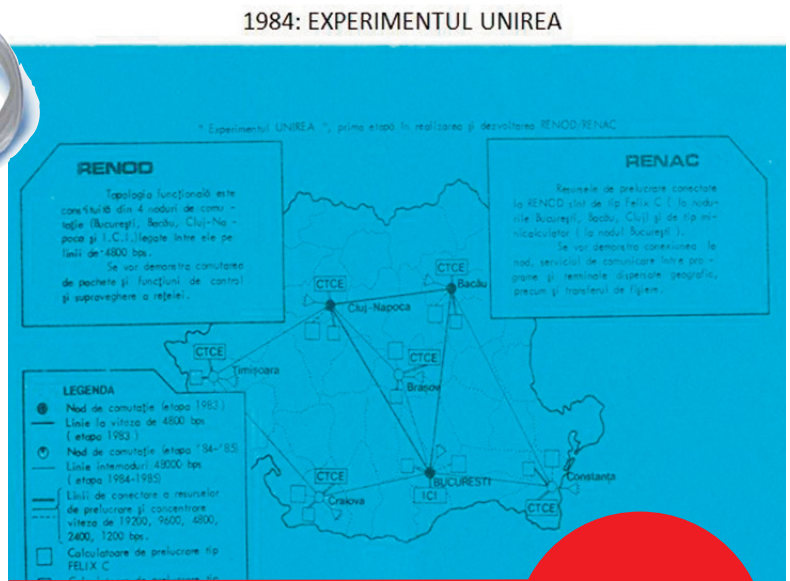

41% În 2013, dintre români ar alege să ia pe o insulă pustie un dispozitiv conectat la Internet

TV-ul a dus Internetul în casele oamenilor

De-abia prin 1995, cînd la nivel global Internetul devenea public, serviciul web a început să se dezvolte și în România. Pe vremea aceea, țara noastră era mai degrabă consumator de informații, care se regăseau în bazele de date și arhivele din afară. Ulterior, evoluția a fost una accelerată, și datorită faptului că orice individ și instituție se putea conecta la Internet prin *dial-up*. Cît despre domeniul .ro, „ulterior, cînd Internetul s-a comercializat și au apărut furnizori comerciali, numele de domenii au fost folosite de toate categoriile de utilizatori, din mediul academic, cercetare, guvernamental, public, comercial, persoane fizice, fiind furnizate în aceleași condiții oricărui utilizator”, a precizat Eugenie Staicut.

Ulterior, cînd s-a trecut de la conexiunile prin dial-up la cele prin cablu, Internetul s-a extins foarte repede în România și datorită faptului că furnizorii de Internet livrau acest serviciu alături de cel de televiziune. Tot aceste firme au fost cele care au creat o infrastructură de fibră optică cu acoperire pe întreg teritoriul țării. Prima linie internațională pe fibră optică a fost închiriată de la Romtelecom în octombrie 1996 și s-a instalat între ICI si Budapesta, pentru conectare la rețeaua Europanet. În martie 1998 s-a instalat linia satelit de 2 Mbps între ICI și New York.

Prin anii 1996-2000, în România, deosebit de populare erau însă și Internet café-urile, fiindcă nu oricine își permitea un computer personal, în pofida unor conexiuni accesibile. La un moment dat, în București existau peste 1.000 de internet café-uri, frecventate mai cu seamă de tinerii care plăteau cu ora. Însă, așa cum au explodat, așa s-au și închis o dată cu ieftinerea dispozitivelor, rămînînd doar un „cuib” pentru gameri.

Și, totuși, de ce este Internetul atît de rapid și ieftin în România? Fiindcă, „în primul rînd, prețul este rezultatul unei competiții cum nu există în alte țări, competiție generată atît de marii operatori pe de o parte, iar pe de altă parte de fenomenul numit rețele de cartier care au împînzit marile orașe”, apreciază Mihai Bătrâneanu, președintele Asociatiei Naționale a Internet Service Providerilor (ANISP). Dacă va rămîne așa, este o chestiune care însă nu mai depinde exclusiv de vreun pionierat la nivel național, fiindcă Internetul este un monstru global și interesele pentru evoluția lui sînt ținute de frîie mai puternice. Însă, după cum preciza Alexandru Rotaru, director general RoLink PLus și membru fondator GURU (Asociația Utilizatorilor de Internet din România), nu putem spune „că am inventat noi ceva în plus aici în Romania. Doar că majoritatea noutăților le-am adoptat printre primii”. ■

8 milioane de români accesează mai mult de o dată pe lună Internetul

50% dintre locuințele din România sînt conectate la Internet

Studența, scoasă la concurs sau închisă în dosare

Cele mai multe locuri de admitere sînt la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”.

Nu mai e mult pînă în iulie, atunci cînd are loc prima sesiune de admitere la facultățile ieșene. Pînă atunci, actualii elevi și viitorii studenți trebuie să termine Bacalaureatul cu note cît mai mari și să se pregătească pentru examenele de admitere, dacă vor să prindă un loc la buget. Iar dacă notele de la Bac îi fac să strîmbe din nas, sînt facultăți unde pot alege să dea o probă de evaluare în loc să fie aleși printr-un concurs de dosare. Asta dacă nu s-au săturat de matematică.

La două facultăți de la Politehnică, absolvenții de liceu pot alege să dea examen de admitere.

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro
Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro
Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Ministerul Educației Naționale a anunțat cifrele de școlarizare pentru învățămîntul superior. Astfel, la nivel național, au fost alocate 62.400 de granturi de studiu pentru licență, 3705 locuri pentru studenții de origine română din Republica Moldova, țările învecinate și diaspora și 594 de locuri pentru studenții de etnie romă. „Numărul de locuri este egal cu cel de anul trecut, atît la cele cu taxă, cît și la cele fără taxă. Nu au fost nici schimbări structurale și nici modificări în programele de studii. De asemenea, și taxele au rămas aceleași”, a explicat prof. univ. dr. VasileIșan, rectorul Universității „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) din Iași.

În ceea ce privește înscrierea la studiile de licență, numai la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” (USAMV) admiterea candidaților la toate cele patru facultăți se face prin concurs de dosare. În schimb, la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” (UMF) și la Universitatea de Arte „George Enescu” (UAGE), candidații trebuie să susțină un examen de admitere. Spre deosebire de acestea, doar la cinci dintre cele 15 facultăți ale UAIC au loc probe de evaluare, iar în cazul Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” (TUIAȘI), doar la Facultatea de Automatică și Calculatoare (AC) și la Facultatea de Arhitectură „G. M. Cantacuzino”, media de admitere se calculează în funcție de nota de la probele de evaluare. În plus, la Facultatea de Construcții de Mașini și Management Industrial și la cea de Mecanică, candidații pot opta, la alegere, pentru un test grilă, ca metodă de admitere. În ambele situații, disciplina de concurs este matematica.

Cele mai multe locuri pentru studenții români sînt scoase la UAIC, în număr de 6080, dintre care 3330 la buget și 2750 la taxă. La Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor, acolo unde sînt și cele mai numeroase domenii de studiu, au fost repartizate cele mai multe locuri, și anume 850 la buget și 1000 la taxă. La polul opus se află Facultatea de Teologie Romano – Catolică, la care se pot înscrie doar 40 de studenți la buget și 20 la taxă.

Un număr mare de locuri a fost repartizat și la TUIAȘI. Din totalul de 3588, 2950 sînt la buget și 638 la taxă. Începînd cu anul trecut, candidații se pot înscrie pentru studiile de licență și online, prin crearea unui cont pe www.admitereonline.ro și completarea unui formular asemănător celui atașat la dosar. Această metodă poate fi folosită numai de studenții înscriși la facultățile la care selecția se face prin concurs de dosare. „Noi încercăm să implementăm acest sistem, nu se produce de pe o zi pe alta. Nu se întîmplă o mutație majoră imediată. Este un proces lent, care va dura, dar cu siguranță va însemna viitorul”, a declarat prof. univ. dr. Neculai Seghedin, prorector responsabil cu activitatea didactică la TUIAȘI.

La UMF, cei mai mulți candidați se pot înscrie la specializarea Medicină Generală, unde sînt scoase la concurs 480 de locuri, dintre care 300 la buget. Specializarea cu cele mai puține locuri disponibile este Nutriție și Dietetică, acolo unde au fost admiși, anul trecut, doar 28 de studenți. În total, la UMF, se pot înscrie pe locurile alocate etnicilor români 1128 de candidați.

Studenții care vor să se înscrie la USAMV, pot ocupa unul din cele 910 de locuri. În funcție de nota obținută la proba de Limbă Română, de la Bacalaureat și la o altă probă la alegere, ambele fiind luate în calcul în proporție de 50%, pot intra pe unul dintre cele 605 de locuri la buget sau pe restul de 305 de la taxă. „Numărul locurilor de la buget este hotărît de cei de la minister, însă numărul locurilor la taxă se hotărăște în Consiliul de Administrație. Stabilim aceste locruri în funcție de deficitul nostru financiar. Acestea acoperă cheltuielile din anul precedent. Oricum, acestea vor rămîne neschimbate și anul acesta”, a precizat prof. univ. dr. Ioan Țenu, prorector responsabil cu activitatea educațională la USAMV. Cel mai mic număr de locuri este înregistrat la UAGE, fiind disponibile, în total, 412.

Un an de facultate, în lei

Și taxele de școlarizare au rămas aceleași ca cele de anul trecut. În continuare, cele mai scumpe sînt la Facultățile de Medicină Generală, Medicină Dentară și Farmacie, unde studenții plătesc pentru un an de studiu 6000 de lei. Aceeași taxă este achitată și de studenții de la specializările Actorie și Regie de la UAGE.

La UAIC, cea mai mare taxă de școlarizare este de 3500 de lei, la Facultatea de Informatică, cu 500 de lei mai puțin decît taxa de la Facultatea de Arhitectură „G. M. Cantacuzino”, care este și cea mai mare de la TUIAȘI. Nu cu mult diferă și costul de școlarizare pentru un an de studii la Facultatea de Medicină Veterinară a USAMV, care este de 4190 de lei. În cazul USAMV, taxele trebuie achitate în patru tranșe. Există, totuși, un secret pentru ca acești bani să rămînă în buzunarele studenților. Un dosar de admitere cu note mai bune decît ale celorlalți. ■

Cea mai scumpă taxă de școlarizare

6.000 de lei

Opinia studențească
Numărul 487 | 2 - 8 iunie 2014

Generația inconștienților

După trei ani de facultate și aproape toți atîția la ziar

Noi am știut dintotdeauna. Totul. Ce-i bine și ce-i rău. Cînd trebuie să dăm ascultare și cînd nu. Noi ne-am născut liberi și am avut grijă - de cele mai multe ori cu brutalitate - să-i facem pe toți să priceapă asta. Pe profesorii și pe mentorii noștri i-am „informat" că nu-i credem pe cuvînt pînă la proba contrară. Nu noi am fost în postura de-a le dovedi ceva vreodată. Ei au trebuit să-și bată capul să ne cucerească. Noi, cei veniți de bună voie sau siliți de împrejurări la Opinia studențească, am fost fără doar și poate niște exponenți de seamă ai „generației inconștiente". Dar, cumva, fără să ne dăm seama, ne-am lăsat îmblînziți de un pix roșu, de-o mustrare onestă sau de-o umilință care ne-a făcut să ne uităm mai bine la noi în oglindă. Ca să ne dăm seama că putem fi mai mult și mai buni decît am crezut vreodată.

O să am dureri de cap

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Ca s-o luăm cu începutul, în iulie termin, poate oficial, trei de ani de facultate, încununați cu peste 60 de pagini dintr-o lucrare de licență, ce mai mult îmi dă indigestie decît frică. Orice ar fi, de acolo mi se trage, de fapt, durerea de stomac. Perioada care peste puțin timp va trece a fost una foarte confuză, bizară, dar ne-a și pregătit pentru ce va urma. Slujbă, mai puțin timp liber, stres etc. Deși am tot fost speriat de diferite persoane că viața după studenție este una plictisitoare și înfiorătoare, cu griji și alte lucruri pe care nu le-am trăit pînă atunci, de fapt, cumva, le-am trăit. Am avut acele dureri de cap sub alte forme, dar pînă la urmă migrena tot migrenă rămîne.

O să generalizez acum, însă de cîte ori nu ni s-a spus că sîntem inconștienți, că nu știm ce o să facem cu viitorul – sărăcuțul nostru viitor în care nu avem perspective, nu avem țeluri – și că generația noastră este una care nu știe să asculte? Noi am ascultat, mult și bine am ascultat, doar că ne-am însușit lucrurile acestea de atîta vreme încît sîntem sătui să ni se tot ghicească în palmă. Știm și tocmai de asta ignorăm, cunoaștem o parte din durerile care ne așteaptă, din chinurile ce ne așteaptă cuminte la răsărit.

Dacă sîntem o generație de inconștienți, măcar lăsați-ne să ne facem singuri migrene pe care să le vindecăm cum știm noi mai bine.

Poate o fi greșit, avem șanse foarte mari s-o dăm în bară și să n-avem alte oportunități de a porni pe un alt drum. Dar dacă fiecare nou început este pur și simplu unul mai vechi, dar doar spoit cu altă vopsea, ce rost mai are? Generația inconștienților? Măcar încercăm ceva nou, indiferent c-o fi bine sau rău. ■

Trei ani în replici

de Daniela VORTOLOMEI | dvortolomei@gmail.com

„Mamă, tată, eu mă lepăd de facultate...", repetam mereu și două perechi de ochi mie dragi se holbau cu gurile pecetluite de uimire. Iar eu am continuat „...dar mai tîrziu am aflat că sînt admisă la Iași... plec să încerc, poate acolo-i diferit de ceea ce am văzut eu aici." Și am auzit cum aerul a coborît mulțumitor din plămînii sărmanilor mei părinți care în următorii trei ani au avut de auzit acel „mă lepăd" de cîteva ori.

„Ascultați-vă colega bine, ea vă învață noua limbă română", am auzit eu în primul an de la o persoană care cîndva mi s-a lăudat că iubește basarabenii, atît de mult mă iubea și pe mine, încît prindeam strîns în pumn dorința de a-mi vărsa o lacrimă la o astfel de replică.

„Băi, pui de moldoveancă, să știi că nu se mai observă accentul tău, zici că ești și tu de aici". Îmi ziceau colegii în anul al doilea. Da, sînt de aici! Aici am învățat româna, aici româna m-a învățat să o vorbesc corect, să mă joc de-a cuvintele și să-mi fac prieteni. N-am fost eu cea care a îndrăznit să le caute prietenia, ei m-au luat de mînă și m-au prins într-un dans vesel, dans care m-a adus și la Opinia.

„Dacă o să-ți placă aici, vei începe să rîzi și tu cu noi", mi-a zis Opinia cînd am venit pentru prima dată în redacție. Și am început să rîd alături de o familie de copii la fel ca mine. De fapt, mai buni ca mine, de la care am învățat să scriu cu drag și spor, să mă distrez lucrînd și învățînd meseria de jurnalist. Să semnez texte cu responsabilitate și să mă îndrăgostesc de fiecare dată de metamorfoza prin care trece Opinia Studențească în fiecare săptămînă. Cînd la început era doar o machetă goală, în final ieșea de sub tipar plină de idei îngrijite și unse cu munca fiecăruia dintre noi.

De acum înainte niciun articol nu mai trece prin mine fără a fi despicat în zeci de detalii și analizat așa cum am făcut la ședințele de miercuri din redacție. Am devenit critică și selectivă, capricioasă și ambițioasă, sinceră și directă. Acum trei ani în urmă știam cu siguranță că vreu să devin jurnalistă, acum știu ce fel de jurnalistă vreu să devin. Familia de oameni, de experiențe, de trăiri și învățături m-a făcut să înțeleg asta.

„Daniela, ai un talent de a scrie, tu vezi și descrii lucrurile altfel, să nu te oprești." – Bineînțeles, domnule profesor! ■

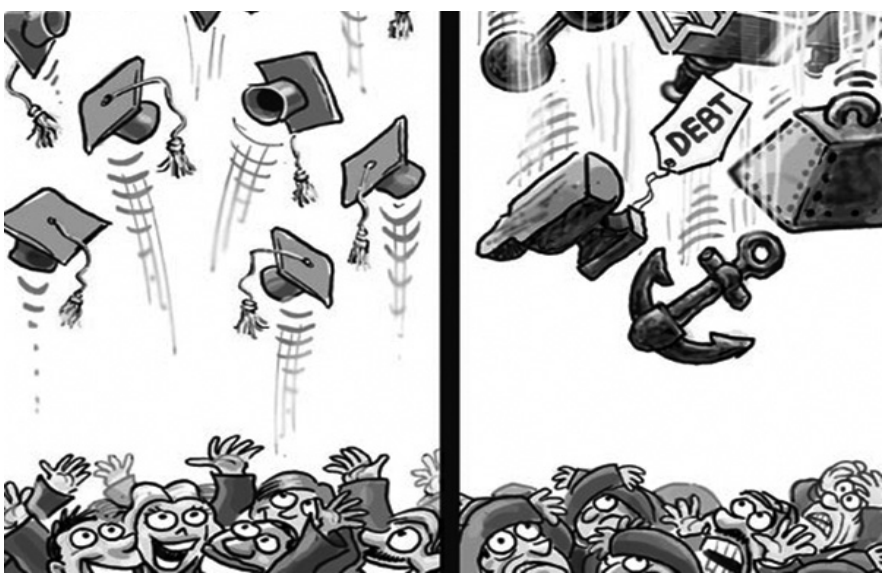

> De cîte ori nu ni s-a spus că sîntem inconștienți, că nu știm ce o să facem cu viitorul și că generația noastră este una care nu știe să asculte?

Cine, ce, cînd?

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Școala aceasta de trei ani e ca o piramidă. Nu inversată, cum ne-am obișnuit că se construiesc știrile, ci una a cărei temelie s-a săpat în laboratoarele de la ultimul etaj al universității. S-a săpat cătinel, cătinel, să fie sigur constructorul că nu se surpă la prima zguduitură de pămînt. Cărămizile au prins formă de cursuri și seminarii, iar mortarul s-a colorat cu cerneala roșie a dascălului. Au mai crăpat pe ici, pe colo, cel mai adesea după ieșirile pe teren ale discipolului. De fapt mai mult în afara decorului, decît în mijlocul lui, acolo unde ar fi trebuit să-i fie locul. Dar a învățat cîte ceva din pașii aceștia strîmbi, doar nu și-a ciuntit gleznele de-atîtea ori degeaba.

Cel mai tare și le-a răsucit cînd a început să fie construit parterul piramidei. Aici a găsit o a doua școală fără de care prima ar fi fost incompletă. Și-a dat seama mai tîrziu de asta, după ce le-a pus în balanță pe amîndouă. Nu era de lepădat nici una, pentru că n-ar fi existat o a doua, dacă nu era prima. Nu ar fi existat parterul, dacă nu era construită fundația înainte. Încet, încet, au început să ia formă scările către primul etaj. Unele scîrțiau, ce-i drept, de la lemnul de esență tare. Un lemn de toată frumusețea. Și-acum a mai rămas pe ici, pe colo cîte-o așchie, chiar dacă s-a încercat să fie tăiat din rădăcină.

Iată și primul etaj. S-au anunțat cîteva cutremure, cine știe dacă zidurile vor rămîne în picioare, se vor scoroji, vor crăpa sau se vor prăbuși de-a binelea. Ele au fost clădite cu simț de răspundere, consolidate și ridicate de mîini pricepute. Chiar dacă unele încă tinere, poate mai îndemînatice și calde decît unele pătate de vreme. Fiecare cu propriile ticuri și cu un fel anume de a schița figuri în aer, ca și cum cuvintele singure n-ar fi de ajuns. Ține minte învățăcelul fiecare vorbă, chiar dacă a fost de dojană, de laudă, de prietenie sau de umplutură. Cine știe dacă va mai auzi altele asemenea, discipolul e de-abia la primul etaj. Mai sînt destule cărămizi de înălțat pînă în vîrful piramidei. ■

Condei ars cu frică

de Iuliana LEONTI | iulianaleonti@yahoo.com

„Leonti, iar o arzi în metafore? Și în ce secol te crezi, blondo, de încă scrii cu „î" din „i"?" Așa-mi sting flacăra din condei prietenii ăștia care nu înțeleg că mie-mi place să întorc cuvinte pe dos. Nu că i-aș băga mereu în seamă, dar un pic de oftică tot zace acolo-ntr-un colț de fiecare dată cînd aud o chestiuță din asta.

> Credeam că n-o să fiu în stare să fac o propoziție mai cu schepsis vreodată.

Acum trei ani îmi doream să ajung cîndva la „Cronica Cîrcotașilor". De ce? Simplu. Păi dacă ajungeam cu vreo bîlbă pe acolo însemna că am reușit să lucrez în televiziune. Nici acum nu-mi dau seama cum mi-aș fi dat eu accentul meu moldovenesc pe-o oră de știri. Nu mi-a luat mult timp să realizez că nu are nici măcar un fir de sens toată schema cu televizorul, așa c-am vrut în anul al II-lea să fac practică la Radio Nord-Est. Însă și acolo erau deja prea mulți colegi și-a trebuit să mă reorientez. De CuzaNet mi-era frică ca de lup că auzisem eu de prin mai multe părți de cifra magică de una bucată știre pe zi. Așa că mi-am făcut o cruce mare, m-am făcut spășită și-am ocupat locul de lîngă geam în redacția Opiniei studențești. Puteam să jur că n-aș fi fost în stare să fac o propoziție mai cu schepsis vreodată. Dar, încetișor, am bătătorit tastatura de la laptop acolo timp de un an ca să înțeleg că ce ai visat nu e neapărat ceea ce vrei să faci pînă la capăt.

Cu cîteva răsărituri prinse în Casa de Cultură a Studenților mi-am înțeles menirea, dar ce n-am înțeles încă în totalitate e că munca-i mai presus de orice, că timpul nu e niciodată de ajuns și că treaba cu „nu-mi pasă" nu mai funcționează în orice situație.

Într-un Iași bolnav, mărunt ca o monedă de-o mie am tresărit și-am înțeles că un oraș cu nărav poate să-ți descoase orice dorință. ■

își așază Opiniile și nostalgiile în piept

ne adunăm gîndurile în cuvinte, sfaturile în cîrcă și pornim pe-un drum necunoscut.

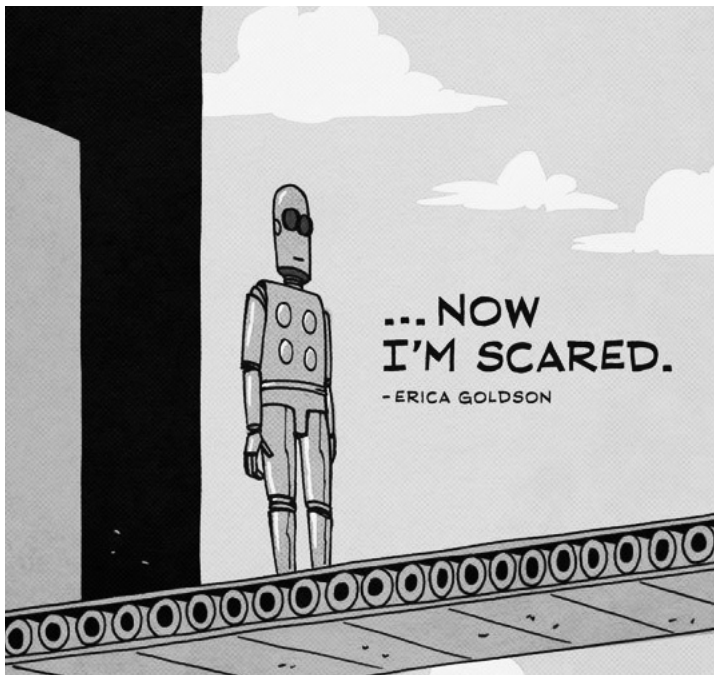

Sfîrșitul nostru, domnilor!

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Îmbrăcați-ne, fiindcă noi ne-am aruncat uniformele de mult și nimeni n-a putut să ne mai prindă între cusături. Am venit frumoși, descoperiți, fără frică. Și ne-am împărțit, luînd de la voi cîte-un pix cu care nu știam să scriem, o mînă de unde ne-ați întins un singur deget.

Iubiți-ne, fiindcă nu știm dacă iubim pe cine trebuie. Ne înstrăinăm, ne rătăcim, ne alintăm și, deși am venit să umplem pagini cu vorbe într-un moment în care vorbele s-au golit și oamenii parcă nu-și mai udă setea cu ele, ne-am întrebat dacă are rost să ne mai legăm de ele. Nu ne-am gîndit că putem să facem noi sfori din cuvinte și să stăpînim lumea. Noi sîntem liberi.

Plesniți-ne, că nu știm cînd am ajuns aici și de ce am mers atît de departe. Fiindc-am ales, venind în lumea voastră, o idee, un fond căruia nu i-am știut forma și ne-am înspăimîntat cînd am văzut cît și cum se schimbă presa în care ne învățați să intrăm. Dar noi am stat, de multe ori, prea mult în tocul ușii și v-am mințit cînd v-am povestit cît de frumos era înăuntru. Noi am plecat.

Ștergeți-ne rînjetul de pe față, c-am rîs fără voi și n-am știut să vă explicăm glumele noastre. Și dac-am fi avut două ceasuri în plus împreună, încă două ceasuri am fi tăcut, fiindcă n-am înțeles că putem să vă întrebăm, să vă căutăm, să vă răscolim trecuturile după lecții.

Urîți-ne, fiindcă v-am urît și noi naiv și în joacă pînă ni s-au sugrumat clepsidrele și-am aruncat nisipul din ele ca pe-un stol negru de toci. Pentru că ne-am apărat trupurile și inimile în ciuda minții și-am vrut să trăim mai repede, mai bine, mai tare și mai mult. Și-am pierdut.

Lăsați-ne să plecăm, spășiți dar frumoși, liberi și, mă tem, la fel de dezgoliți ca la-nceput. Unii pustiiți de trei ani fără tîlc, alții de spaima croită din preaplinul rostului pe care l-au găsit aici. Unii să cînte, alții să-și strîngă genunchii la piept întrebîndu-se ce-ar putea ei să facă, să scrie, să spună ca să schimbe lumea. Și dacă n-am schimbat-o aici, în astea 16 pagini de pe care nu se mai ia astăzi, ca înainte, tușul pe palme, atunci cînd și unde-om mai izbuti? ■

Să ne iubim, zic!

de Mădălina OLARIU |
madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Sîntem într-o relație de aproape trei ani. Ne-am certat, ne-am despărțit și ne-am împăcat în fiecare luni dimineața cînd taxiurile urcau Copoul după prea multă oboseală și prea multe semne de text scrise șchiop. Am mers pe principiul „te-am văzut – mi-ai plăcut", însă niciodată nu m-am gîndit dacă între noi va funcționa. Știi că nu-mi plac despărțirile și că mereu am lacrimi în ochi cînd îmi amintesc că e posibil ca între noi să nu rămînă decît o amintire. Măcar ar fi o amintire a serilor de luni cînd împărțeam o bere, a serilor de miercuri cînd plîngeam și mă jurăm că nu te mai vreau sau a duminicilor cînd petreceam prea mult timp unul cu celălalt, dimineața de luni prinzîndu-ne mereu împreună.

Tu poate nu m-ai înțeles că îmi doresc mai mult timp liber, ca orice student care preferă să iese în oraș decît să stea cu tine, însă tocmai de asta între noi s-a împărțit mult drag. De-atîtea ori nu m-ai lăsat să dorm sîmbăta seara, să stau cu părinții mei pe care și așa îi vedeam cîteva ore pe săptămînă. Mă sufocai în trenul spre Iași cu titluri, reformulări sau șapouri pe care le scriam împrăștiat pe agendă. Însă știi ce m-a fascinat la tine? Că deși eram un copil de anul I și acum sînt doar un copil de anul al III-lea, nu m-ai păcălit cu vorbe frumoase. Mi-ai zis de la început că scriu cu „limbaj de lemn", „judecăți de valoare" sau că scriu plictisit, deși de fiecare dată cînd deschideam Word-ul încercam să fac din cuvinte o furtună doar ca să-ți placă. Și m-a fascinat că tu nu mă băteai la cap cu fraza „te aruncăm în apă, cine reușește să înoate se salvează, cine nu se duce la fund". Însă mi-ai dat asta de înțeles în fiecare miercuri în care juram plîngînd că ne vom despărți. Ne-am certat de atîtea ori, însă de fapt, nu ne-am despărțit niciodată. Mi-ai intrat în suflet și mi se face un nod în gît cînd știu că poate nu vom mai avea mult timp împreună. Eu nu te-am părăsit niciodată, chiar dacă uneori am fost leneșă sau delăsătoare. Pentru că nici tu nu m-ai lăsat să plec lunea dimineața fără să mă simt mai aproape de a deveni jurnalist. Ceea ce n-ar fi reușit o sută de facultăți, iar ăsta a fost mereu un vis. De fapt, tu pentru mine ai fost un vis încă de cînd te-am cunoscut.

M-aș mărita cu tine, să știi. Și așa mi s-a zis de prea multe ori că dacă nu voi renunța la tine, o să-mi fii partener de viață. Însă mi-ai fost mai presus de toate facultate, familie și iubit și asta nu a reușit nimeni pînă acum. Cu degetele tastînd somnoroasă și lipsită de idei, ca de fiecare dată, te mai întreb odată: vrei să rămîi Opinia mea? ■

Unde m-am făcut mare

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Este a doua oară cînd sînt absolvent. Prima dată a fost după ciclul de licență, iar acum urmează să termin masterul. Nu mi-a ieșit nici din a doua încercare așa cum mi-aș fi dorit, am ocolit restanțele la mustață, iar note am luat și pe ochi frumoși. Dar am rămas cu o tolbă de povești, iar din colegi, pe cîțiva mi i-am făcut prieteni.

De jurnalist nu prea am fost niciodată bun. Îmi amintesc și acum cu amuzament de primul meu reportaj. Nu avea nici cap și nici coadă, iar povestea părea spusă de un copil. Doar eu înțelegeam ce am scris. A trebuit Cătălin, redactorul șef, să îmi explice ca la grădiță cum trebuie parafrazate declarațiile sau descris personajul și că virgula dintre subiect și predicat se plătește cu un PET de bere. Aș îmbăta o facultate întreagă timp de o săptămînă la cîte greșeli din astea am mai făcut în trei ani. Sau la cîte o să mai fac. Îmi amintesc și de prima muștruluială pe care am primit-o în urma unui subiect ratat (și de multele care au urmat), dar asta m-a făcut să continui. Duminicile în care Laura îmi citea textele erau parcă cele mai lungi. Mă așteptam în fiecare clipă să o văd strîmbînd din nas și să zică dezamăgită, „băi, Mihai Andrei, textul ăsta e complet nepublicabil."

Îmi va fi dor și de drumurile la fast food, după ce Mădălina se plîngea la toată lumea că îi este foame și că nimeni nu vrea să meargă cu ea. Mergeam doar ca să o tachinez și să-i spun că deși are 40 de kilograme cu tot cu haine e de fapt obeză. De Iulia îmi va aminti orice fată cu părul creț și rîs molipsitor, iar ciocolata mea preferată va fi, cu siguranță, cea cu nucă de cocos.

În trei ani cît am stat în cămăruța de la etajul al II-lea al Casei de Cultură a Studenților am învățat de la fiecare coleg cîte ceva. De la Iulian am înțeles că nu e bine să întîrzii și am învățat că tramvaiul din Tătăraș pînă în Copou face cel puțin două ore, iar Cătălina mi-a explicat că trebuie să te speli temeinic pe mîini înainte de orice masă, chiar dacă mănînci doar un covrig. Totuși lucrul cel mai important l-am aflat de la Lupu. Că nici un reportaj nu se scrie fără o bere.

De toți îmi voi aminti mereu, iar drag de scris doar datorită lor am prins. Peste ani nu-mi va fi dor de studenție și nici de amfiteatrele din universitate, dar îmi vor lipsi mereu prietenii și cămăruța de la etajul al II-lea al Casei de Cultură a Studenților. ■

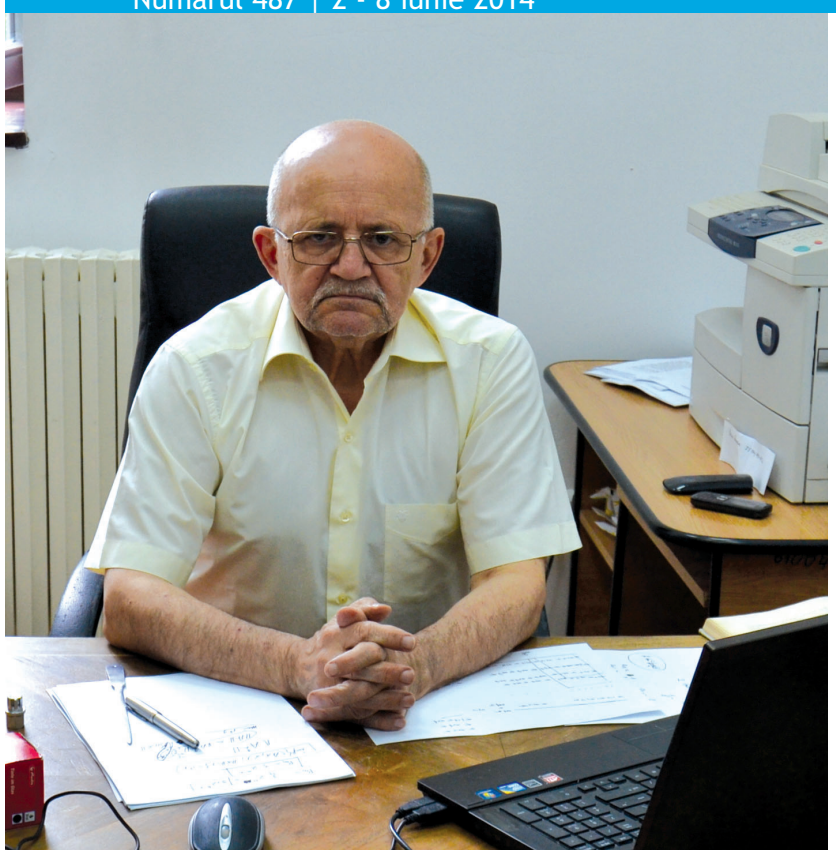

Profesorul crede că învățămîntul superior românesc e alcătuit și din multe forme copiate, fără fond.

„Eu nu știu, avem momentan o lege a învățămîntului? Ea funcționează? Nu știe nimeni nimic."

Academicianul Viorel Barbu a cercetat în matematică, la cei 73 de ani ai săi, mai mult decît au făcut-o toate universitățile private din România la un loc. Dar el nu le atacă, crede că sînt forme necesare, dar care au fost preluate după modele fără fond. Se ferește să le numească fabrici de diplome, deși multe dintre ele asta sînt. În schimb vorbește cu drag despre Universitatea „Cuza" și, mereu, cînd simte că poate generaliza se oprește, arată spre reportofon și spune: „nu mă refer la noi, încă e o universitate solidă, cu multe resurse și cu studenți buni. Și n-aș vrea să supăr pe nimeni aici." Academicianul a condus UAIC timp de nouă ani, fiind cel mai tînăr rector, la 39 de ani, și a stat pînă în ultimele luni ale comunismului. S-a luptat cu izolarea, a încercat să deschidă universitatea Europei și astăzi se uită cum mimetismul european a început să roadă învățămîntul universitar pe dinăuntru.

Interviu cu academicianul Viorel Barbu, fost rector al Universității „Alexand

Vedem că sînt zeci de do ce, în momentul de față,

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Ceea ce se face fără pasiune și vocație e condamnat la mediocritate

Este matematica o știință care nu ar trebui îngrădită prin încadrarea strict în rîndul celor exacte?

Este corect în esență. Matematica este, să spunem, o știință liberală, cum este filosofia. Dar nu este numai atît. Este o știință, are niște reguli foarte precise și o mare putere de investigație. Raționamentul matematic nu e un simplu raționament filosofic sau o simplă enumarere de idei, ci are o mare forță penetrantă pentru că este capabil să surprindă legități, să descrie foarte bine legități ale naturii, și este cel mai potrivit instrument teoretic de a explica legile fizicii sau legile naturii. Este, deci, adevărat, dar nu este doar atît. Matematica nu este doar o știință a gratuității, este o știință liberă – ca orice știință de alfel – pentru că este o manipulare și manevrare a ideilor, dar încadrată în anumite rigori. Totuși, chiar dacă raționamentul matematic este guvernat de legi foarte stricte, curiozitatea matematică te împiedică să faci orice divagație. Poți filosofa și în matematică, dar cînd faci matematică trebuie să fii foarte riguros. Prin urmare este o libertate, dar una îngrădită de propriile rigori ale matematicii.

Mulți matematicieni vorbesc, dincolo de această libertate, de o pasiune necesară pentru a lucra, cerceta sau chiar preda în domeniu.

Părerea mea este că nimic nu se poate face fără pasiune, nu este vorba doar de matematică. Știința se face cu pasiune, activitatea didactică se face cu pasiune, totul se face prin vocație. Ceea ce se face fără pasiune și vocație e condamnat la mediocritate, asta e părerea mea. Este adevărat că matematica stîrnește poate în rîndul elevilor de liceu pasiuni mai timpurii, datorită profesorului de matematică, a argumentului matematic, și de aceea probabil că se pune mai mult accent pe pasiune, dar în mare măsură contează talentul, iar celelalte științe cer totodată pasiune pentru a fi făcute. Este o pasiune pentru tehnică, pentru literatură, pentru cam toate. Însă există o tradiție a matematicii de a cultiva această pasiune prin școală, prin profesorii de matematică, prin concursuri. Este adevărat că, fără pasiune, nu se poate face nimic, dar e adevărat pentru orice, eu nu aș desprinde matematica din ansamblul științelor sau din ansamblul disciplinelor intelectuale.

Acesta a fost și cazul dumnevoastră, v-a prins pasiunea încă de pe vremea în care erați elev?

Da, da, însă n-aș spune chiar de la început, a fost așa prin gimnaziu, la început îmi plăcea mai mult literatura. Totul se face, însă, sub influența profesorilor. În cazul matematicii, profesorul are un rol fundamental pentru a cultiva întîi interesul, apoi gustul și în final dragostea pentru matematică. Aceștia sînt profesorii de matematică foarte buni.

Schimburile de profesori se făceau sub acoperirea turismului

Ați fost numit rector la 39 de ani, în anii '80. Însă era o perioadă dificilă, contactul cu exteriorul era frînt, universitățile erau marginalizate. Ce putea face la vremea respectivă un rector?

Nu prea multe, este adevărat. Era un sistem foarte centralizat, unul comunist, erau puține lucruri pe care le aveai la dispoziție, mai ales la începutul anilor '80, cînd lucrurile au fost mai rigide sau mai dogmatice. E adevărat, mai ales atunci, că legăturile cu Occidentul erau restricționate la maximum, erau practic desființate complet începînd din a doua parte a anilor '70; se călătorea greu, foarte greu. Ce putea rectorul să facă? Să faciliteze cît de cît, în măsura în care îi stătea în putere, contacte și schimburi, să păstreze legăturile care e rau făcute cu universități din străinătate, cum era în cazul nostru Universitatea Freiburg, dar și altele. Să mai încerce să facă și alte legături, dar asta era foarte greu pentru că asemenea contacte erau blocate atît cu Occidentul cît și cu Estul. România a intrat la începutul anilor '80 într-un regim de auto-izolare din toate punctele de vedere, al învățămîntului în particular, și noile legături erau aproape interzise.

> Mi-a plăcut matematica, însă n-aș spune chiar de la început, abia prin gimnaziu, la început îmi plăcea mai mult literatura.

Dumneavoastră ați reușit totuși să puneți bazele unei colaborări secrete cu Universitatea din Nebraska.

Pe vremea aceea exista deja o relație cu Universitatea Freiburg din Vest, mai exista cu instituțiile din Viena și din Leipzig. Cu Freiburg a contat foarte mult, a fost încheiată în '74, dar se făceau presiuni foarte puternice ca, odată intrată țara în sistemul de izolare, să fie blocată. Am reușit să o mențin cu ajutorul colegilor și a partenerilor de acolo și pe calea această se puteau realiza schimburi de profesori care plecau încolo. Apoi am încheiat o convenție, în '83, cu Universitatea din Nebraska, care a funcționat foarte greu pentru că era aproape secret, nu știa multă lume din universitate, oficial nu exista practic, și pe calea aceasta s-au mai făcut schimburi, chiar atunci, cu profesorii care predau în America. Nu plecau oficial, desigur, plecau sub acoperirea turismului și realizau scurte stagii de pregătire, de cercetare, la universitățile din străinătate. După '90 această legătură a înflorit foarte mult pentru că opreliștea a dispărut. Și tot atunci, tot prin '87, grație profesorului Hoișie, care avea legături la Konstanz, s-a încheiat o convenție cu universitatea respectivă înainte de '90. A fost și vizita rectorului de Konstanz în 1987; practic a fost vorba de o relație care a continuat pînă a fost oficializată.

Și nu v-ați simțit în perioada respectivă sufocat din punct de vedere al cercetării științifice?

Evident că da. Noi toți, colegii mei, am suferit mult din cauza faptului că ne lipsea baza de cercetare. Era necesar, esențial pentru a face cercetare să ai contacte. Eu am mai călătorit, dar cu foarte multă greutate, altfel nu știu dacă aș fi putut să realizez ceva, pentru că în vremea noastră fără contacte nu se putea face nimic. Dar absolut nimic. Știința românească este o vorbă, să spunem așa, știința est-europeană este universală, în particular matematica. Iar noi eram rupți de ea. Nu primeam nici reviste științifice, nu erau abonamente, dincolo de contactele personale, nu mai erau cărți, Internetul nu exista, în fine, era practic o izolare aproape perfectă. Și această izolare trebuia spartă.

În momentul în care tinerii optează pentru universități străine înseamnă că este ceva rău în universitățile noastre

În sistemul de învățămînt superior ați spus că „mimăm universitatea", făcînd referire în special la universitățile private. Credeți că astăzi sistemul de învățămînt superior a recăpătat exigența despre care spuneați că îi lipsește?

În multe situații, învățămîntul nostru universitar mimează ceea ce ar trebui să fie un învățămînt de calitate. Înainte de '89 aveam un învățămînt liceal bun, nu în totalitate, dar aveam licee de elită care erau fără doar și poate la nivel internațional. Aveam marile licee din marile orașe, erau și licee slabe, deci nu aș putea spune că învățămîntul preuniversitar era foarte perfomant, dar exista un segment al său foarte bun. Din acest punct de vedere, în anii '70 - '80, liceul era mai bun decît universitatea pentru că universitatea ajungea în deficiențele de care spuneam înainte: izolarea științifică, posibilități mai slabe de perfecționare pentru profesori. La un moment dat nu puteai să-i oprești nici pe cei mai buni absolvenți în universitate. Din acest punct de vedere, începea să decadă sau să sufere foarte mult, să devină mai puțin competitivă decît universitățile străine la sfîrșitul anilor '80. Dar rămăsese exigența. La începutul anilor '90 era un învățămînt selectiv, cel universitar era foarte competitiv pentru că admiterea era foarte selectivă, era foarte dură. Alegeai cei mai buni absolvenți, din acest punct de vedere școala era foarte performantă atunci. Apoi, și cred că asta am vrut să spun legat de „mimarea universității", odată cu cifre de școlari-

Opinia studențească 9
Numărul 487 | 2 - 8 iunie 2014

dru Ioan Cuza" din Iași

octorate săptămînal ceea este un dezmăț

zare în creștere, cu această extindere a școlarizării, învățămîntul și-a pierdut un pic din selectivitate. Și așa s-a întîmplat cu extinderea spre universități private. Nu vreau să se supere nimeni, dar nu cred că acestea au fost create pentru principiul competitivității, ci s-au avut în vedere scopuri comerciale. Nu ar fi nimic de rău, și multe universități străine private, nu dintre cele mai bune, tot pe acest principiu sînt constituite, să ne înțelegem. Dar, totuși, cele mai bune universități americane sînt private, dar cred că diferă de universitățile noastre. Și cred că asta am vrut să spun. Noi am copiat din Occident o serie de forme, inclusiv învățămînt în domenii în care nu aveam competențe, nici specialiști, și am creat specializări noi probabil de care nici nu aveam nevoie în țară. Și de asta cred că am mimat o serie de forme.

Forme fără fond.

Exact, am copiat forme fără fond. Din acest punct de vedere, nu cred că nivelul exigenței din domeniul științific este cel puțin la nivelul celui din 1989 din păcate. Datorită faptului că era altă selecție a studenților. Și nu numai la Iași, ci și în țară. E vorba în primul rînd de baza de selecție a studenților, care a scăzut, a apărut o diversificare. Înainte, cei mai buni tineri, și trebuie să o spunem, făceau în general știință, mai făceau medicină, veneau și de la liceele vocaționale pentru litere, istorie așa, dar era un sistem foarte selectiv. Baza fiind selectivă, evident se puteau face cursuri exigente. Lucrurile astea s-au schimbat la un moment dat. Îmi aduc aminte de cursurile pe care le făceam la începutul anilor '90. Acum nu mai fac, dar constatam că de la an la an cursul pe care îl făceam pentru anul al III-lea, rămînînd același număr de ore, ajungeam să îl înjumătățesc pentru că, după anii '98, chiar 2000, îmi dădeam seama că nu mai aveam aceiași studenți. Dacă într-un an, înainte, făceam o carte, acum făceam doar jumătate și am ajuns să fac și un sfert din carte, e adevărat, însă, cu doar trei pătrimi din ore. Prin urmare, din acest punct de vedere nu aș putea spune că a scăzut eficiența, dar cred că interesul tinerilor pentru științe a scăzut – nu vorbesc de altceva pentru că mi se pare foarte periculos să faci generalizări , poate în altă parte e altfel. Și liceul s-a schimbat probabil. Vedeți, înainte, liceul trimitea un

> De obicei, profesorii țin mai puțin cont de necesitățile reale ale pieței muncii și mai mult de propriile calificări.

număr foarte mare de studenți, cum le spuneați înainte, pasionați. Pasionați erau. Ei bine, s-a schimbat și aici ceva. Nu aș putea spune ce. Poate mai sînt și acum, pentru că nu mai am aceleași legături strînse cu liceele. Dar s-a diversificat un pic, tinerii vor să facă și alte lucruri, să se facă și avocați și oameni politici, interesul a scăzut pentru domeniile științifice. Mai e și problema că universitățile românești nu sînt încă la nivelul celor occidentale. Iar tinerii , ținînd cont de integrarea europeană și de facilitățile care s-au creat, încep să plece, nici să nu mai înceapă universitățile românești, plecînd încă din primul an. Acesta e lucrul cel mai îngrijorător. În momentul în care tinerii optează pentru universități din exterior, și au început deja, înseamnă că, probabil, ceva este rău în universitățile noastre.

Exodul tinerilor nu este doar la noi, iar de „brain drain" se vorbește deja de cîțiva ani buni.

Așa este, se întîmplă în Europa în țări cu tradiție academică, ca Italia sau Franța, de unde foarte mulți tineri preferă poziții sau chiar să studieze în SUA sau în Germania. Totul funcționează pe principiul vaselor comunicante. Intrînd în Uniunea Europeană, universitățile au intrat într-o competiție și intrînd în această competiție cîștigă cel care are posibilități mai mari și face ofertele cele mai bune. N-aș vrea să fiu rău față de învățămîntul românesc. S-au făcut eforturi mari, s-a investit în ultimii zece ani mult ca să se stopeze efectul acesta de „brain drain", însă din păcate el s-a accentuat, nu s-a inversat încă și totul provine nu din lipsa de finanțare ci din politica greșită de gestionare a învățămîntului și a cercetării și probabil ar trebui făcute mai multe în această direcție. Noi nu avem încă niște politici care să încerce să inverseze acest fenomen. Trebuie să facem ca universitățile noastre să fie atractive și ele să fie cît de cît la nivelul exigenței din universitățile străine. Momentan nu sînt și asta trebuie să o spunem. Nici în ceea ce privește condițiile oferite studenților, nici în privința cursurile oferite. Nu facem încă destul pentru a trezi și interesul. Mai este vorba și de piața de muncă. De joburi. Un student dacă va studia într-o universitate importantă din Occident va ști că va găsi un job pe piață, acolo. În România s-a întîmplat de mai multe ori să ai un student foarte bun cu rezultate excepționale și cu care să n-ai ce face, trebuie să plece oricum ca să găsească un job potrivit. Asta e cam peste tot. Nu am inversat încă trendul economic ca să găsim joburi atractive pentru absolvenții noștri. Și atunci mulți gîndesc că e mai bine să înceapă studiile din start la o universitate din străinătate. Se gîndesc că o diplomă obținută deja de acolo îi va ajuta să își găsească un loc pe piața muncii.

În ultimii trei-patru ani investițiile în învățămînt și cercetare au tot scăzut, dar argumentul multora este că nu e îndeajuns să investești și păstrezi legătura cu absolvenții. Cum vedeți această legătură?

De studenți trebuie să te ocupi din momentul în care îți intră în universitate și pînă ies din ea. Și mai tîrziu chiar. Trebuie ca profesorii să le ofere cursurile cele mai potrivite și mă îndoiesc că se întîmplă asta. De fapt, sigur nu se întîmplă. De obicei, profesorii și ceea ce oferă universitatea țin mai puțin cont de necesitățile reale ale pieței muncii și mai mult de propriile calificări ale profesorilor. Trebuie să urmărești cum evoluează studenții. Apoi, aceștia absentează foarte mult. Masterul nu funcționează cum ar trebui. Unii au bursă, unii nu au, alții își iau un job într-un domeniu diferit de cel în care se pregătesc și absentează foarte mult. Atunci noi nu scoatem specialiști, iar lucrul acesta nu se întîmplă în universitățile străine.

Probleme mai mari au fost semnalate la doctorat, nu la masterat, în învățămîntul românesc.

Noi mimăm doctoratul și trebuie să o spunem foarte clar. Să dau un exemplu. În anii '80, poate e exagerat, dar eram rector și știu bine perioada, universitatea primea pentru toate disciplinele, la doctorat, 30 de locuri. Dacă veneau la o disciplină unul-două locuri pe an și au fost ani în care nu veneau deloc. Și așa era în toată țara, nu că era Iașul defavorizat. Nu era normal nici atunci, era evident mult prea puțin, dar ceea ce se întîmplă în momentul de față e un dezmăț. Pentru că o să vedem că peste tot sînt zeci de doctorate săptămînal. De unde? Nu se poate face așa ceva. Cîți doctoranzi poate conduce cineva? Hai să ne întrebăm așa. Eu mi-am sfîrșit cariera și am avut într-adevăr, în total, 25 de doctoranzi și am început cu primul în 1978, iar anul trecut l-am avut pe ultimul. Deci în 35 de ani am avut 25 de doctoranzi. În momentul de față vedem că sînt conducători care au cîte zece odată. Cum poți să dai argumente de cercetare pentru zece doctoranzi? Ce profunzime are un asemenea doctorat, indiferent că este el în domeniul științific sau alte domenii? Cum se poate? Nu mai vorbesc de faptul că noi oferim doctorate în domenii în care nu avem specialiști în țară. Dar noi o facem așa, considerînd că e bine, că așa e la o altă mare universitate. Prin urmare se exagerează. Sînt probleme foarte grave aici, de asta spuneam că mimăm doctoratul. Nu pun, desigur, semnul de egalitate peste tot, sînt și doctorate exigente, dar eu vorbesc în ansamblu, în momentul în care scoți zeci de mii de doctoranzi... Cred că din 1990 am scos cîteva zeci de mii – nu știu dacă există o statistică, dar sigur am scos zece, 20, 30 de mii de doctori și ne întrebăm unde se regăsesc aceștia. Se regăsesc undeva? O să vedem că nu. Asta nu se întîmplă în altă parte. De asta spun că trebuie să vedem ce se întîmplă cu studenții, să te îngrijești de el să găsească un post ceva. Și în America să vezi cum se ocupă și se îngrijesc profesorii de studenți să găsească un post, în special de cei care își fac doctoratul. Pierd săptămîni întregi scriind scrisori de recomandare ca să găsească un post într-un domeniu academic, pentru că dacă ai doctoratul, în fond, acolo te îndrepți – cercetare, învățămînt sau în alt domeniu similar. Există această legătură între profesor și student care nu cred că funcționează la noi cum ar trebui. Pentru că altfel degeaba ai studenți, îi scoți, le dai o diplomă și ce fac cu ea? Sînt lucruri grave care nu țin de finanțare ci de organizare, de o anumită derivă în care se află întregul învățămînt, de legislație, cu fiecare ministru care vine cu legea lui. Un ministru pe care eu l-am apreciat, Daniel Funeriu, care a făcut o lege a Educației, contestată, necontestată, ea trebuia poate îmbunătățită, poate mai bine comunicată, însă trebuia să avem o lege. Eu nu știu, avem momentan o lege a învățămîntului? Ea funcționează? Nu știe nimeni nimic. Această insecuritate legislativă nu stabilizează învățămîntul; în fiecare an schimbăm regulamentul de intrare în liceu, de admitere în facultate, de bacalaureat, tot acest sistem e construit pe incertitudini. Și apoi, trebuie să se pună piciorul în prag, iar legea a încercat să facă asta, să spună că, domnule, avem patru universități bune în țara asta și investim în ele. Patru, cinci sau zece. Să avem o clasificare care să rămînă. Nu sînt toate universitățile la fel. Nici în America nu sînt la fel. Din cele 3.000 de colegii și universități care există contează 200, atîtea intră în clasamentele lor. Este cazul odată să ajungem la un consens privitor la ce înseamnă sistemul universitar românesc. Și să știți că l-am avut și înainte. Nimeni nu făcea confuzie între Universitatea de la Iași și Institutul Pedagogic de nu știu unde. Acum toată lumea văd că este ofensată că nu e în prima ligă.

Și la ce am putea spera, în acest context?

Am putea să ne gîndim sau să sperăm la mai multe, poate nu să fim în top 500, dar ca studenții să spună, uite, am ales o universitate românească, e o școală bună, nu mă mai duc în străinătate. ■

> În România s-a întîmplat de mai multe ori să ai un student foarte bun cu rezultate excepționale și cu care să n-ai ce face, trebuie să plece oricum ca să găsească un job potrivit. Nu am inversat încă trendul economic ca să găsim joburi atractive pentru absolvenții noștri.

Academicianul Viorel Barbu și prof. univ. dr. VasileIșan, unul dintre foștii și actualul rector al Universității „Cuza".

Alegerile se cîștigă, se pierd, mergem înainte

Există mai multe voci care susțin că au fost implicări politice în alegerile de la președinția Academiei Române.

Nu comentez asta, alegerile se cîștigă, se pierd, mergem înainte.

Dar ați simțit presiunea politică?

Nu comentez și nu am nicio informație în acest sens. Sînt lucruri încheiate, indiferent ce simt nu voi comenta niciodată chestia asta. Oamenii au dreptul la opțiuni pînă la urma urmei, au dreptul să spună nu, să spună da, au dreptul și la opțiuni politice. Dar nu, nu a existat nicio presiune. Academia e autonomă, fiecare a votat cum a vrut.

Regretați că ați vorbit public împotriva plagiatului primului ministru?

Nu, noi nu am vorbit public împotriva plagiatului. Am făcut parte dintr-o comisie care și-a spus un punct de vedere. Ceea ce am spus atunci... De fapt n-am spus-o eu, n-am fost singur, a fost o comisie, s-a constatat ceva. Eu, ca și alți colegi, avem, indiferent de orice, niște valori academice. Eu pot să am o simpatie pentru un om politic sau pentru altul. Dar pentru mine albul e alb și negrul e negru. Chiar eram un simpatizant al primului ministru la vremea respectivă. Nu a fost nicio presiune, a fost un punct de vedere. În atmosfera din acest an politic n-aș vrea să comentez. Eu nu mă dezic de ce am făcut atunci și nu vreau să mai insist. Nu a fost un gest politic, eu țin la valorile academice. N-am făcut nicicînd politică. ■

Opinia studențească
Numărul 487 | 2 - 8 iunie 2014

Idilele Nunții de Aur a matematicii ieșene

„Cea mai bună promoție” a Facultății de Matematică s-a întîlnit la 50 de ani după absolvire.

Rectorul UAIC, prof. univ. dr. VasileIșan, i-a numit „Lorzii matematicii”.

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Marți, 27 mai, în Aula Magna a Universității „Alexandru Ioan Cuza”, „promoția de aur” a Facultății de Matematică a sărbătorit 50 de ani de la absolvire. În fața profesorului lor, academicianul Radu Miron, se afla o sală plină de dascăli emeriți, atît din domeniul universitar, cît și din cel preuniversitar, de cercetători experimentați, inspectori școlari sau persoane care au redactat manuale de referință. Cu vîrfuri ale generației precum acad. Viorel Barbu sau geometrul Dan Brânzei, fără „promoția de aur”, matematica din România nu ar fi strălucit la fel de puternic cum o face astăzi în întreaga lume.

***

„Sosesc cocoarele, sosesc,/ De după deal de țintirim/ Iar anii trec, copiii cresc/ Se schimbă tot ce-i omenesc/ Și noi îmbătrînim.” La cei aproape 87 de ani, academicianul Radu Miron se încăpățînează să se ridice în picioare să vorbească, deși toată lumea din sală îl îndeamnă, repetat, să-și rostească cuvîntarea de pe scaunul așezat la prezidiu.

„E poziția profesorului”, pare să le spună, privindu-i dojenitor, academicianul, pe cei care în urmă cu 50 de ani îi inițiia în tainele matematicii.

„Aceasta e realitatea. Aveam un coleg, care a fost și profesorul dumnevoastră, și care îmi spunea «Ce tineri și frumoși eram, mai ales eu», și arăta cu degetul spre el, «Și ce bătrîni și urîți sîntem, mai ales tu», și arăta cu degetul spre mine. Îmi recunosc slăbiciunile actuale. Sînt mari, enorm de mari, mi-e jenă să apar în fața dumnevoastră și să vă stric impresia pe care o aveați despre mine în timpul facultății.”

Sala izbucnește într-un strigăt, cele aproape 80 de persoane îl roagă pe profesor să se oprească, iar primele lacrimi încep să-și facă culcuș în colțurile ochilor doamnelor. Atunci, academicianul Miron zîmbește, ridică tremurînd o mînă și completează. „Mai ales voi, fetele”, și rîsetele „promoției de aur” din 1964 a Facultății de Matematică-Mecanică umplu din nou Aula Magna.

Jumătate dintre absolvenți au lucrat în sistemul universitar

„Promoția de aur” a Facultății de Matematică de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași a sărbătorit 50 de ani de la absolvire într-un cadru special. Într-o prefață a unui volum de amintiri cules și gîndit de către Pluto Siegmund, unul dintre absolvenți, academicianul Radu Miron justifică denumirea de „promoție de aur”, explicînd faptul că „denumirea nu a fost atribuită întîmplător. Ea se justifică prin rezultatele de excepție obținute de membrii promoției, în învățămînt, cercetare și în societate. Un bilanț sumar arată că jumătate dintre absolvenții secției de matematică-mecanică au fost reținuți în învățămîntul superior, au trecut doctoratul în științe și au ocupat succesiv toate treptele ierarhiei universitare, au condus doctorate și au ajuns în conducerea unor instituții de învățămînt consacrate.”

Iar unul dintre matematicienii de vază care s-au născut din promoția din ’64 este chiar academicianul Viorel Barbu, fost rector al Universității „Alexandru Ioan Cuza”, unul dintre cei mai reputați cercetători ai instituției de învămînt superior. Și singurul așezat la prezidiul din aulă, în afara academicianului Radu Miron, care pare relaxat și care se uită, zîmbind, la colegii lui din sală.

Alături, rectorul UAIC, prof. univ. dr. VasileIșan, și decanul Facultății de Matematică, prof. dr. Cătălin Lefter, par studenți aflați la zece minute înaintea susținerii licenței. În sală, oamenii își caută locurile cu grijă și se strîng în grupulețe depănînd amintiri. Chiar dacă s-au mai văzut și în trecut, la fiecare reuniune chipuri noi se întîlnesc. Două doamne și-au dat seama că în orașul natal una dintre ele i-a fost profesoară nepoatei celeilalte. „Am avut-o studentă pe nepoata ta? Păi de ce nu ai spus, că probabil îi dădeam 10. Of, nici atunci n-aveam stare, și nici astăzi n-am”, își spun femeile izbucnind în rîs.

Au început cu matematică și au terminat matematică-mecanică

Din zumzetul sălii se ridică vocea Mioarei Ieșan, care povestește cum s-a strîns prima dată, în 1959, generația care avea să devină „promoția de aur” a Facultății de Matematică. Atunci, la admitere, exista o facultate de matematică-fizică ce avea patru secții.

Însă cei care au stat ieri în aula Universității „Cuza” au terminat cu diploma de matematică-mecanică, din colectivul lor despărțindu-se încă două grupe, una de fizică ce a trecut la Facultate de Fizică, și una de chimie care a trecut la Chimie. Iar astăzi, la 50 de ani depărtare, nu au reușit să participe la jubileu toți cei care ieșeau în ’64 de pe băncile facultății.

Din cei peste 100 înscriși, 37 „nu mai sînt printre noi”, povestește Mioara Ieșan. Doar din 2010, de la ultima întîlnire, au mai murit încă patru „lorzi ai matematicii”, după cum i-a numit prof. univ. dr. VasileIșan, rectorul universității. Însă, înainte de a-i da acestuia cuvîntul, Mioara Ieșan i-a îndemnat pe colegii ei să „uită de necazurile vîrstei, de boli și de tot. Și vă promit că la 55 de ani vom încerca să ne întîlnim în aceeași formulă”, la care toată sala a izbucnit, cerînd întîlniri anuale. „Mai repede, că timpul nu ne așteaptă”, au spus toți, într-o voce.

„Universitatea trebuie să răspîndească binele”

„Un fost prețedinte al Universității California a spus că, în toată perioada în care a reprezentat executivul managerial, a avut mereu impresia că universitatea este o perpetuă luptă pentru locuri de parcare”, povestește rectorul, și cei din sală încep să rîdă înfundat. Acesta a fost întrebat cum arată astăzi universitatea, ținînd cont de transformările „fundamentale” suferite de cînd foștii studenți au ieșit de pe băncile facultăților.

„Din experiența mea, am avut mereu impresia că univesitatea este ceva sublim. Ea trebuia să își propună să caute adevărul, să cultive frumosul și să răspîndească binele. De aceea se spunea că este o instituție a sublimului sau a nobleței.” În ideea că universitatea, precum biserica, lucrează mai mult cu spiritul, rectorul a citat din cartea mărturiilor foștilor studenți un pasaj în care se referea la profesori ca la „grădinari de suflete”, indiferent că aceștia au lucrat în învățămîntul superior sau preuniversitar.

După acesta, la pupitru a venit unul dintre membrii grupei de fizică, cei care nu s-au văzut niciodată în formulă completă în acești 50 de ani trecuți, care, vorbind peste vînzoleala din sală, le-a spus tuturor că nu vîrsta contează pentru cei care sînt veșnici studenți. „Și ce dacă părul este sur? Gaudeamus igitur!”, îndemn cu care s-au retras cu toții pentru a petrece o zi în care „promoția de aur” a avut Iașul la picioare. ■

Cum curge Dunărea în ochii celor care scriu cu privirea

Proiectul unor studenți de la Universitatea Tehnică poate schimba complet sistemul medical.

Un grup de studenți de la Politehnica ieșeană a imaginat un proiect prin care mintea persoanelor paralizate de la gît în jos poate să prindă aripi și să zboare. Să părăsească saloanele albe ale spitalului, să poată vorbi cu familia, să alerge, chiar dacă e doar cu gîndurile, peste tot. Studenții au realizat o pereche de ochelari cu ajutorul cărora oamenii pot scrie cu ochii. Pot tasta, pot intra pe Internet, pot vorbi cu familia, pot căuta libertatea care le-a fost furată odată cu abilitatea de a se mai ridica în picioare. O pereche de ochelari pe care, spun băieții în glumă, ar fi gelos și Stephen Hawking.

De la stînga la dreapta, Adrian Bulat, Ionuț Cenac, Emil Condrea, profesorul Robert Lupu.

de **Cătălin HOPULELE** | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Alex avea 22 de ani în 2006, era într-una dintre multele excursii în care se avînta, în Deltă, fără să închidă ochii. „Nimic nu e imposibil" are scris și acum pe frontispiciul blogului pe care își înșiră, din buze, amintirile. Prietenii îl descriau pe Alex, în 2006, ca un temerar, un luptător, cel care se avînta să cucerească stînci și să spargă valurile mării. S-a și născut în Tulcea și, cînd era mic, povestea prietenilor de la Iași, de la Facultatea de Geografie a Universității „Alexandru Ioan Cuza", cum adormea cu zbuciumul Dunării în loc de cîntec de leagăn. Însă aceasta nu este povestea lui Alex, ci a celor care au încercat să îi aducă, din nou, Delta mai aproape.

Deltă în care Alex nu mai poate ajunge din 2006, cînd se plimba cu barca pe unul dintre canalele care șiroiau dinspre Dunăre. L-a rugat pe vîslaș să încerce apa de lîngă barcă, să vadă dacă e destul de adîncă încît să poată sări. Vîslașul a scufundat vîsla pînă la mîner, a spus că e bine, însă Alex a sărit pe partea cealaltă a bărcii și s-a lovit cu capul de un banc de nisip, frîngîndu-și coloana. Traumatism vertebro-medular la nivelul vertebrelor C4-C5, iar băiatul avea să își petreacă următorii ani prin spitalele din toată țara, atît la Terapie Intensivă cît și la recuperare, urmînd să facă două drumuri pînă în Germania și în China pentru diferite operații care să îi facă viața mai ușoară.

Ochelarii cu cameră atașată

Asta au încercat să facă și studenții de la Facultatea de Automatică și Calculatoare a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi" din Iași. Într-o sală de consiliu a facultății, Ionuț Cenac, Adrian Bulat și Emil Condrea, studenți în anul al III-lea, îl așteaptă pe profesorul Robert Lupu, cu oboseala îngreunîndu-le pleoapele. În același regim au lucrat și la proiectarea sistemului cu ajutorul căruia oamenii care au rămas paralizați vor putea să comunice cu doctorii sau cu familia folosindu-și doar ochii. Se întîlneau mai mereu seara, după ora 20.00, după cursuri și joburi. Astfel, printre frînturi, au reușit să creeze un sistem unic nu prin tehnologie și nici prin aparatură, ci prin concept. „Acum, Alex este din nou în Deltă, Deltă adusă mai aproape de Internet de modul în care poate comunica și interacționa cu calculatorul folosind acest sistem de urmărire a privirii. Astfel, doar cu ajutorul ochilor, poate controla calculatorul", povestește Adrian, unul dintre studenții care au lucrat la proiect.

Ce au realizat, practic, studenții de la Politehnică? O metodă pentru ca cei rămași paralizați în pat, care nu pot vorbi sau nu pot să își miște mușchii, să poată călători oriunde cu mintea. Cu ajutorul unei perechi de ochelari video, care redă imaginea monitorului la o distanță de trei metri în fața ochilor, și o cameră web cu infraroșu care studiază mișcarea ochilor, cei care folosesc prototipul studenților de la TUIAȘI au posibilitatea de a mișca cursorul pe ecran doar prin mișcarea ochilor. Ei îi spun simplu și l-au brevetat „Zupereye".

„N-am inventat noi, acum, roata, însă în acest sens mai există doar cercetări", explică profesorul Robert Lupu, cadru didactic la Facultatea de Automatică și Calculatoare a TUIAȘI. Profesorul împreună cu cei trei studenți și cu Valentin Siriteanu, student la doctorat, au gîndit tot sistemul. După ce cursorul se plimbă pe ecran după fiecare mișcare a ochilor, atunci cînd utilizatorul vrea să dea un click, se oprește pentru mai mult de o secundă pe iconița pe care vrea să o acceseze și se generează, instantaneu, click-ul.

Astfel, prin mișcări foarte simple și naturale, o persoană care nu poate vorbi și nu se poate mișca poate accesa tastatura modificată de către studenți, cu litere mari și care pot fi apăsate cu puține erori și cu ajutorul acesteia poate scrie, în timp real, ce mesaj dorește să transmită. „De ce s-a ales varianta cu ochii? Pentru a ne adresa mai multor oameni care au diverse dizabilități. Ochii erau în majoritatea cazurilor organul pe care puteau să îl controleze integral. Sînt bolile degenerative ale sistemului nervos, în care pierzi, progresiv, controlul asupra corpului, însă nu și asupra ochilor, care nu încetează să se miște", consideră profesorul Robert Lupu.

Primii cumpărători, abonați de la primele teste

Proiectul a luat naștere în jurul anului 2010, cînd profesorul Vlad Cehan, de la Facultatea de Electronică și Telecomunicații, a gîndit un sistem pentru socrul său, care suferise o formă de paralizie, prin care acesta din urmă să apese pe un buton atunci cînd prin fața ochilor îi sînt prezentate imagini corespunzătoare cu nevoile sale. Proiectul s-a rostogolit de acolo mai departe pînă a trecut la ideea folosirii ochelarilor video, ce i-a aparținut lui Robert Lupu, care în 2012 a trecut la sistemul de urmărire a privirii, implicîndu-l în proiect și pe Valentin Siriteanu.

Prima fază a proiectului presupunea amplasarea unui dispozitiv care scanează privirea la baza monitorului, însă dacă pacientul mișca puțin capul trebuia recalibrat. Astfel încît echipa s-a hotărît să se pornească asupra unui sistem cu ochelari video, care arătau privitorului imaginea monitorului oriunde s-ar fi uitat și oricum ar fi întors capul, fără să existe riscul decalibrării. „S-au efectuat teste la Spitalul «Bagdasar-Arseni» din București, cînd erau în primă fază de testare și am văzut că pentru oamenii de acolo a fost ca o gură de aer, mai ales cînd nu se puteau mișca, cînd nu puteau vorbi și nu aveau cum să interacționeze. Chiar a fost o persoană care mi-a cerut un număr de telefon ca atunci cînd iese sistemul să cumpere și el", povestește profesorul Robert Lupu.

Conform echipei, momentan nu mai există o astfel de tehnologie scoasă pe piață. „Cercetări sînt, chiar și în alte domenii, dar nu este nimic scos la vînzare", spune Emil. Sistemul lor însă ar fi revoluționar nu doar pentru că ar ajuta persoanele să comunice cu rudele lor, ci ar face tratarea acestora mult mai ușoară. Pacienții ar putea comunica direct asistentelor, apărînd pe un monitor, ce îi doare, dacă vor să fie întorși, dacă vor să ia legătura cu cineva pentru ei, iar într-un astfel de salon s-ar putea realiza un sistem complex, la care să fie conectați toți pacienții. „Este un proiect foarte frumos, în care se încadrează o categorie de pacienți cu deficit neuromotor care nu pot executa practic nici o mișcare. Pentru această categorie de pacienți, interfața creier-computer este extrem de importantă. Realizarea acestei interfețe se face prin multiple metode, unele validate, altele încercări sau altele, precum aceasta, care reprezintă o nouă inovație", crede dr. Ion Poeată, medic primar neurochirurg la Spitalul de Neurochirurgie din Iași.

În așteptarea unui investitor

În ceea ce privește costurile pentru prototipul aflat acum în lucru s-au cheltuit 250 de dolari pe ochelarii video, 10 euro pe cameră, modificată apoi cu infraroșu, „prețul fiind undeva, cu tot cu transport și vamă, pe la 1.800 de lei", susține profesorul Robert Lupu.

Iar Alex Luchici, care a apucat să testeze aparatul, spune că suma nu este doar accesibilă ci ar fi chiar mică comparat cu nevoile pe care le-a avut chiar el, în primele trei luni de la accident, cînd a stat internat la terapie intensivă, intubat, fără a putea să comunice cu cei din jur. „Pe mine m-a încîntat ideea, fiindcă eu susțin genul acesta de proiecte. Ochelarii sînt practici pentru că aduc monitorul mult mai aproape de pacient și nu știi în ce condiție e persoana respectivă, poate stă în pat și nu îi poți pune laptopul în fața ochilor. M-ar fi ajutat să ies din starea respectivă cît am fost la Terapie Intensivă, să pot să intru pe net, să mă informez, mi-ar fi dat o independență pe care o cauți atunci cînd nu poți face nimic prin condiția ta", crede Alex.

Mai departe, studenții așteaptă un investitor. Unul căruia să îi pună ideea pe masă și alte cîteva continuări: o variantă fără ochelari, cu senzorul montat la baza ecranului, dar care nu se decalibrează cînd miști capul, sau încă una cu o aplicație care citește ceea ce scrie pacientul cu ochii. Idei care i-ar aduce lui Alex atît de aproape Delta încît ar putea să închidă ochii și să înoate. ■

Opinia studențească
Numărul 487 | 2 - 8 iunie 2014

Actorii ne deschid ochii asupra României contemporane

A șasea ediție a Festivalului de Teatru Contemporan s-a desfășurat între 26 - 28 mai.

Reprezentații împotriva unui sistem corupt, a societății care constrînge și împiedică orice formă de originalitate. Timp de trei zile, de pe 26 pînă pe 28 mai, cea de-a VI-a ediție a Festivalului de Teatru „ContemporanIS" ne-a adus în față problemele care ne presară coji de nuci pe drumul pe care vrem să-l urmăm. Plini de inventivitate, actorii au încercat să trezească conștiința creativă care zace în noi, aprope fără curaj. Cinci din cele șase scenete au avut loc la „Teatrul FiX", iar în cafeneaua care este zilnic zguduită de tramvaie, s-au adunat sute de oameni care au simțit nevoia de a-și lua energia și din altceva în afară de cafea.

„Joburi pentru studenți" și situațiile absurd-amuzante de la interviurile de angajare.

de Ana Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Cei care te formează

O femeie cu părul scurt și îmbrăcată într-n sarafan crem ne atacă cu întrebări. „Știi să taci? Știi să spui nu? Ai voie să spui nu?". Puhoiul de întrebări te amețește și nimeni nu răspunde. „Ce ai învățat astăzi la școală?", se apleacă iscoditor spre un bărbat din primul rînd. „Nimic", răspunde acesta, iar publicul începe să rîdă. Apoi ne ajută să ne dăm seama că asta este problema, de fapt. Școala a rămas la vechile standarde în care dacă ești diferit, ești considerat antisocial. Dacă nu respecți regulile impuse fără ca să știi măcar de ce, ești adus în fața „Marii adunări" și tratat ca o greșeală. „Execuți pedeapsa de azi și te antrenezi pentru cea de mîine.", ne spune Katia Pascariu în timp ce trece, pe rînd, în rol de povestitor, de profesoară, de agresor și de copil al cărui singur vis este să se joace cu elasticele. Apare în ipostaza unei fetițe care își mișcă trupul ca și cum ar fi lovită de niște colegi invizibili pentru îndrăzneala de a nu fi o copie de-a lor. Ochii aproape îi lăcrimează de durere, iar mîinile răsucite pe sus par a fi trase de niște sfori. Ca o moderatoare a emoțiilor, reușește să combine momentele dramatice cu cele amuzante, pentru a nu fi nimic patetic în piesa „Copii răi". Aflăm că nici democrația nu se poate aplica așa cum scrie la carte. Dacă șeful nu-și respectă atribuțiile, „îl suspendăm. De ce? De labă!". Reprezentația ne-a făcut să plecăm în căutarea noastră, căci replica „Ai auzit atît de mult ce te reprezintă, încît nu te mai reprezintă nimic" ne-a stîrnit dorul de noi.

Dacă marți sîntem în clasa a V-a, miercuri creștem și devenim capabili să înțelegem problemele pe care le au studenții cînd își caută serviciu. Piesa „Joburi pentru studenți" conturează personaje cu studii, ocupații și îmbrăcăminte diferită, dar o singură voce cu aceeași problemă: locul de muncă.

În centrul scenei este un scaun, pe care se așază poveștile cîtorva tineri. Un tip înalt, cu părul vîlvoi și atitudine degajată ne împărtășește că munca în străinătate nu e un avantaj. Atunci toate lucrurile își arată adevărata față, ajungi să fii exploatat și îți dai seama că prietenii nu sînt pentru totdeauna. Iar dacă nu treci granițele, ai norocul să fii Cupidon, Moș Crăciun sau dinozaur la petreceri. Din experiențele lui, și-a dat seama că, „dacă liderii țărilor ar face poștă un joint, s-ar rezolva multe probleme". Există și categoria studenților care lucrează cu contract în firmele părinților, indiferent de facultatea pe care o urmează. Dar toți recunosc că nu au suficientă motivație și de prea puține ori sînt mulțumiți de salar.

> Sîntem martori la evenimente cu efecte de lungă durată, în care urmărim activitățile și schimbările pe care le face partidul PPLM.

Ce vrem de fapt?

Ultima piesă, „Dreaming Romania", este bolul cu idei al întregului festival din care publicul este poftit să aleagă ceea ce înțelege. Zeci de oameni se înghesuie la ușile mari și verzi pentru a fi în primul rînd. Dar sîntem împinși să mergem în șir indian pe o ușă laterală și ne trezim direct în mijlocul unui protest. De la „vrem locuri în teatre" și „salvați căștii" se strigă împotriva guvernului corupt. O jurnalistă se pierde cu microfonul printre oameni și îi întreabă de ce protestează.

La fel ca în piesa „Copii răi", un bărbat răspunde vădit confuz că nu știe. Începem să prindem ideea că sîntem neinformați, că prea puțini dintre noi au un scop pentru care luptă. Imaginile filmate live pentru postul online de știri „TVC" sînt proiectate pe un perete. Din protestatari devenim publicul emisiunii „Viața în familie", prezentată de aceeași reporteriță, Crina. Ne sînt transmise „imagini în direct" de la locul faptelor și atunci ochii se mută de pe perete pe scenă, unde actorii reconstituie ficare mișcare.

În timpul unei petreceri sîntem chemați alături de ei pe ritmuri de „Tranquilla", dar nici mișcările lascive ale fetelor și nici berea promisă cadou cuplului care dansează cel mai bine nu a convins pe nimeni din public să se ridice. Probabil presimțeam sosirea polițiștilor care au fost chemați pentru deranjarea liniștii publice. Sîntem martori la evenimente cu efecte de lungă durată, în care urmărim activitățile și schimbările pe care le face partidul PPLM (Partidul Pentru o Lume Minunată) în școli, în spitale și pentru societate. Astfel vedem cum elevii care bat profesorii în școli se transformă în copii exemplari și cum medicii sufocați de falși pacienți reușesc să aibă grijă de oamenii bolnavi, chiar să îi însănătoșească rapid. Bineînțeles, utopia se destramă cînd partidul nu se ține de promisiuni și în loc să ofere o mărire a salariilor de 70%, oferă doar 50%, iar schimbările pozitive trec sub semnul minciunii.

Festivalul „ContemporanIS" a prezentat într-un mod artistic România contemporană cu toate aspectele ei pozitive și negative. Cu umor negru, inocență sau dramatism ne-a lăsat de înțeles că singurii care pot schimba ceva sîntem noi. ■

GIRAFELE ASCULTĂ HAYDN

Cele șase egouri ale violoncelului

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Mai întîi a fost cursul de măiestrie al violoncelistei Judith Ermert, la Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă". Venită din Germania, interpreta le-a fost pentru trei zile profesoară elevilor ieșeni, din clasa a II-a, pînă la liceu. Mai apoi a urmat examenul. Șase dintre învățăcei au fost protagoniștii concertului de gală, de joi, 29 mai, la Muzeul Unirii, acolo unde părinții și profesorii au avut pulsul mai ridicat decît al interpreților.

Nici n-ai fi zis că Vlad, cel mai mic dintre ei, ar fi avut vreun tremur de emoție. Dar ce zic mic, o mogîldeață de opt ani repeta piesa cu care a deschis concertul, cocoțat pe un scaun colorat, pictat cu girafe galbene. „Te uiți și-n sală, dar nu începe să-i admiri pe toți și să-i numeri", l-a sfătuit dojenitor una dintre profesoarele din sală. Violoncelul în miniatură al lui Vlad a fost țanțoș pe muzica lui Webster. Al Sofiei, însă, a fost gînditor. Cu fiecare coardă apăsată, capetele din sală au început să se încline în ritmul sonatei lui Eccles, îndulcită din clapele pianului de una dintre profesoarele copilor. Fiecare elev a fost acompaniat de cîte un dascăl care i-a ajutat, mai mult, să scape de trac. Din public, profesoara Ermert încuviința fiecare mișcare a arcușului, cu o scuturare scurtă a capului.

În primul rînd, două copile, una tot în clasa a IV-a, ca Sofia, și cealaltă în clasa a VI-a așteptau cu degetele pe coarde și violoncelul rezemat de umăr să ia locul colegei lor. Prima a fost Otilia, al cărei violoncel a fost trist. Glasu-i răgușit l-a fredonat pe Johann Christian Bach în așa fel încît o profesoară din public a început să se clatine în ritmul piesei, cu ochii închiși. A fost nevoie ca o doamnă să pocnească din degete în fața ei pentru a-i deschide. Însă doar pentru o frîntură de secundă, pentru că visarea-i era prea dulce. Dar a venit Clara, care l-a luat de mînă pe Boccherini și, cu al ei violoncel vesel, au început să se ia la hartă cu pianul. S-au împăcat pînă la urmă și i-au făcut loc lui Daniel și lui Haydn. Arcușul care s-a dovedit a fi și el zglobiu, a așteptat mai întîi tonul profesoarei de la pian, care cînd își îndoia spatele, cînd și-l îndrepta în ritmul clapelor.

Violoncelul Paulei, în schimb, a fost și resemnat, și împăciuitor, și cumpătat. Pianul tot l-a ațîțat, a fost arțăgos, cîteodată neastîmpărat, dar corzile l-au adus mereu cu picioarele pe pămînt. Iar Paula a fost la fel de curajoasă ca și violoncelul ei. Chiar dacă lacrimile i-au fost încăpățînate ca pianul. ■

ȚOPĂIALĂ DE 1 IUNIE

Șotron printre cărți și jucării

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasa.ro

Grădina Casei Pogor a devenit la sfîrșitul săptămînii trecute loc de joacă pentru copii și adolescenți. Chiar dacă vremea nu i-a lăsat pe cei mici să se joace foarte mult pe afară, în cele cîteva corturi prichindeii au putut colora, citi cărți, confecționa tot felul de figurine din hîrtie sau încondeia ouă.

La evenimentul „Șotron – târg de cărți, jocuri și distracții pentru copii și adolescenți", care a început vineri la ora zece dimineața, a participat, ca voluntar, și Alexandra Gheorghiu. Aceasta a absolvit Universitatea de Arte „George Enescu" din Iași și a venit în curtea Muzeului Literaturii Române pentru a-i învăța pe doritori cum se amestecă culorile, din cîte linii poți desena un copac sau care sînt etapele realizării unui portret. „Chiar dacă nu-mi imaginez să am un copil al meu, se pare că am lipici la ai altora. Îmi place că sînt foarte curioși și își doresc să deseneze cît mai frumos", îmi explică tînăra. S-a oferit drept voluntar pentru că lucrează mereu de acasă și reușește foarte rar să mai facă și altceva. „Acum colaborez cu mai multe firme din străinătate. Realizez grafică pentru diferite cărți adresate copiilor", spune cu mîndrie Alexandra. Este tristă însă că nu poate lucra mai mult pentru români, dar totuși se bucură că în prezent lucrează la două cărți pentru Bojdeuca lui Ion Creangă.

În dimineața primei zile, pentru că prichindeii încă nu ieșiseră de la școală, voluntarii au avut timp să se distreze puțin și să intre în mintea celor mai mici. Ei s-au întrecut fie la șotron, fie au făcut cîteva curse cu trotinetele ori bicicletele prăgătite pentru copii. Chiar dacă vremea a fost urîtă iar ciripitul păsărilor s-a auzit doar din boxele din grădina Casei Pogor, în muzeu, la parter, a putut fi vizitată o expoziție de jucării din colecția particulară a inginerului Dumitru Cristian, cel mai important colecționar din țară și președinte al Asociației „Muzeul Jucăriilor". Aici au putut fi văzute o parte din cele 400 de jucării ale lui Dumitru Cristian cumpărate din diferite țări ale lumii.

Nu doar copiii au fost invitați la evenimentele de la Casa Pogor, iar în cadrul evenimentului „Cupa Devoratorilor de Literatură" de sîmbătă după amiază studenții s-au putut întrece în cunoștințele de literatură, premiu fiind șase cărți oferite de Polirom. În cadrul evenimentului s-au implicat și Inspectoratul Școlar Județean Iași, Opera Națională Română Iași, British Council Iași și Palatul Copiilor, dar și artiști și organizații de tineret, aceștia pregătind pentru cei mici peste 150 de evenimente. ■

Europarlamentarele, o altă reușită pentru PSD

Alianța PSD-UNPR-PC a trimis 16 oameni în PE.

România a trimis în Parlamentul European deputați roșii într-o proporție covîrșitoare. Din cei 32 de europarlamentari, 16 sînt reprezentanți ai alianței PSD-UNPR-PC, șase ai Partidului Național Liberal, cinci ai Partidului Democrat Liberal, doi ai Uniunii Democrate Maghiare din România, alți doi ai Partidului Mișcarea Populară și unul, am putea spune, că este produsul postului de televiziune Antena 3. Actorul Mircea Diaconu a trecut pragul electoral de 5% dintre voturile exprimate, însumând astfel mai mulți votanți decît, de exemplu, Forța Civică, grupare care în sondajele de opinie de dinaintea alegerilor figura sigur cu cel puțin un candidat în PE, dar care în cele din urmă nu a atins limita impusă. Cei mai mulți cetățeni ai României au mers, se pare, duminica trecută, pe 25 mai, la vot pentru a-și exprima mulțumirea față de pungile cu ajutoare pe care unii primari le livrează lunar și țintit. Să fie România o țară doar de asistați sociali? Noi spunem că nu.

37,6% pentru PSD și sateliți.

Demolarea nu încetează niciodată, dar de acum înainte e nevoie și de construcție

de Anca TOMA | anca.ioana.toma@gmail.com

V-au surprins rezultatele alegerilor europarlamentare sau au confirmat niște așteptări?

În mare măsură prognozele ne ofereau posibilitatea de a gîndi cîte o bandă electorală pentru fiecare partid. Ordinea partidelor și scorul lor, cu variații în acea bandă, nu m-au surprins. Există, însă, excepții, cum ar fi scorul foarte bun al candidatului independent Mircea Diaconu.

Spuneați înainte de alegeri că era de așteptat ca electoratul partidelor eurosceptice, la nivelul întregii uniuni, să se mobilizeze, ceea ce s-a și întîmplat, chiar dacă respectivele formațiuni sînt încă forțe marginale în Parlament. Ce spune totuși actuala formulă a Parlamentului European despre Uniune, despre așteptările acestui electorat?

Am asistat, ca de obicei, și la un vot de blam împotriva guvernelor naționale. Nu s-a întîmplat acest lucru în România, dar a fost cazul multor țări europene. Am fost martorii unei mobilizări a electoratului eurosceptic care a adus pe primele locuri sau chiar pe primul loc aceste partide. Făcînd diferența între euroscepticii anti-democrați (neofasciști sau de altă factură) și euroscepticii care nu încalcă principiile democratice, aș spune că și unii și alții au reușit să mobilizeze o serie de cetățeni care înainte respingeau Uniunea Europeană prin absență, iar acum au ajuns să o respingă prin vot explicit.

În cazul României s-a ajuns din nou la discuția despre reunificarea dreptei ca necesitate. Ar fi totuși ea capabilă, în forma unei alianțe sau coaliții PNL-PDL, să țină piept PSD-ului?

Dreapta românească pare a fi pluralistă, în sensul imposibilității unirii sub un singur steag. Vor exista, probabil, cel puțin două. Alianța PNL-PDL va fi probabil polul principal. Rămîne de văzut dacă se va ajunge la fuziune. Cred însă că nici atunci nu se va putea îndeplini ambiția de a se crea un partid atît de integrator cum este PSD în zona de stînga. Totuși, o astfel de alianță, posibil concretizată printr-o fuziune, ar fi un exemplu și un stimulent și pentru partidele mai mici în vederea asocierii. Cel mai probabil, însă, la alegerile prezidențiale nu vom avea un candidat unic al zonei de centru-dreapta, forțele respective urmînd a se coaliza, eventual, în turul secund.

Au zdruncinat rezultatele europarlamentarelor capacitatea partidelor de-a propune cu hotărîre candidați pentru prezidențiale?

Nu cred că au schimbat capacitatea lor de a propune candidaturi. Au zdruncinat, însă, candidaturile existente. Și mă refer aici și la Crin Antonescu și la Mihai Răzvan Ungureanu, chiar și la Cătălin Predoiu. S-a transmis un semnal că e nevoie de altceva. Mai departe, cel de-al doilea pas ar trebui abordat cu calm de către partide, nu mai sînt șocuri care să le stimuleze. Căutarea candidatului sau a candidaților abia acum începe. Anticiparea mea este că Partidul Mișcarea Populară, singur sau alături de alte formațiuni, va avea un candidat, iar PNL și PDL vor propune un altul.

Este destul de tîrziu, totuși, să așteptăm acum, în luna iunie, candidaturile.

Da, dar dacă gradul de notorietate este suficient de mare, intrarea în cursă pe ultima sută de metri poate reprezenta un avantaj. A fost cazul lui Traian Băsescu în 2004, după ce avusese un parcurs similar și în 2000 cînd a cîștigat primăria capitalei. În cazul PNL-PDL, spre exemplu, Klaus Iohannis este un potențial candidat. Gradul lui de notorietate e destul de mare, astfel încît rămînerea pe tușă, cel puțin din punct de vedere formal, pînă în ultimul moment, ar putea să-l protejeze de unele atacuri – desigur, nu de toate.

Lucian DÎRDALĂ
analist politic

Putem interpreta rezultatele de acum, din mai, ca o previziune de echilibru, de egalitate între o dreaptă unificată și PSD la alegerile prezidențiale, din toamnă?

Într-o anumită măsură, da. În turul doi, cînd cea mai mare parte, dacă nu cumva întreaga dreaptă se va reuni în jurul unui candidat, scorul va fi, foarte probabil, unul echilibrat. Nu se știe cine va cîștiga, dar va exista acest echilibru, confirmînd ideea că PSD și dreapta au bazine electorale relativ egale – o observație ce capătă sens după destrămarea USL.

Credeți că va face vreuna din părți un gest mai strident pentru a rupe acest echilibru?

Cred că acum discuția se duce spre capacitatea prezidențială a candidaților, spre capacitatea lor de a asigura o bună guvernare. Spre exemplu, alegerea unui președinte de centru-dreapta nu ar duce în mod obligatoriu la plecarea guvernului de centru-stînga a lui Victor Ponta sau la destrămarea acestei majorități. Ar fi nevoie de alte mișcări parlamentare pentru ca forțele de dreapta să preia și guvernarea. Pe de altă parte, candidatul PSD cu siguranță va căuta să meargă pe ideea continuității și să lege anumite succese ale guvernării de figura candidatului. Demolarea nu încetează niciodată, dar de acum înainte e nevoie și de construcție. Alegerile prezidențiale trebuie cîștigate, nu ajunge să aștepți să piardă celălalt. ■

Independentul român

Ultimele alegeri europarlamentare au dovedit, pe neaşteptate, ataşamentul naţional pentru candidatul independent. Domnul Mircea Diaconu a dat lovitura! Cu un sacrificiu imens: renunţarea la o meserie care l-a făcut celebru şi la o carieră aflată la apogeu. Nu putem şti din ce motive a optat pentru o asemenea lepădare de sine. Exclus să fie vorba de bani! Pentru a măsura dimensiunile jertfei sale, să ne gîndim cum ar fi să auzim că Robert de Niro sau Victor Rebengiuc au abandonat scena şi ecranul pentru a îmbrăţişa, la bătrîneţe, un destin parlamentar. Dacă nici ăsta nu e „spirit civic", ce altceva poate fi numit astfel? Pe de altă parte, românii par să aibă solide tradiţii în materie de „independenţă". Textul de mai jos, scris acum zece ani, o dovedeşte!

În tradiţia României moderne, un bărbat adevărat, adică un ins copt să se arunce în lupta conjugală şi parlamentară, e, înainte de orice, „un bărbat independent". Adică un bărbat pe picioarele lui, cu veniturи autonome, cu idei proprii, cu situaţie. A fi „independent" e o virtute civică. Ziarele se mîndresc a fi independente, iar membrii de partid mai acătării declară, uneori, cu panaş, că înţeleg să-şi păstreze o anumită independenţă de gîndire. Justiţia vrea şi ea să fie independentă (dar nu poate), iar la nivel de ţară, independenţa e un „ideal de veacuri", un vis strămoşesc. Pe vremuri, idealul acesta se chema „neatîrnare", ceea ce ar lăsa să se înţeleagă că independenţa e un soi de levitaţie, un fel de a pluti, dezlegat de orice ataşamente şi angajamente constrîngătoare. Independenţa e, din acest punct de vedere, expresia deplinei libertăţi, refuzul de a admite altă autoritate în afara celei proprii.

Cu un asemenea portret, independenţa e un foarte eficient ornament retoric. Caţavencu e „prezidentul grupului independent", „un bărbat independent", activ în „Comitetul grupului independent", adică al grupului „tînăr, inteligent, independent" (şi „impertinent" – adaugă cu năduf Farfuridi, pentru care independenţa e „trădare" şi „nihilism"). Dar şi Tipătescu e, cel puţin pentru Trahanache, „un om endepandent", calitate apreciată, de altfel, şi de independenta Joiţica. Odată ce s-a consfinţit ca merit, independenţa e pusă la treabă: virtutea civică se orientează pragmatic. Cu ce se ocupă, după eterna doctrină Trahanache, un bărbat independent? Face servicii „partidului, judeţului, ţării... şi mie, ca amic...". Prin urmare, independentul român e captiv într-o reţea de hatîruri. El nu-şi dobîndeşte independenţa decît pentru a o sacrifica în chip oportun: partidului, patriei, prietenilor (şi nevestelor lor). De ce? „Pentru că de la partidul întreg atîrnă binele ţării şi de la binele ţării atîrnă binele nostru..." De unde însemna „neatîrnare", independenţa ajunge să fie deci, potrivit înţelepciunii autohtone, abilitatea de a atîrna de cine trebuie, fără prosteşti probleme de conştiinţă, fără false consecvenţe şi loialităţi. Pe scurt, a fi independent e a-ţi permite luxul de a fi infidel.

În materie de politică externă (dar şi internă), independentul român e pentru descentralizare. E, cu alte cuvinte, un fervent anti-european. „Să-şi vază de trebile ei Europa. Noi ne amestecăm în trebile ei? Nu... N-are prin urmare dreptul să se amestece într- ale noastre..."

Neamestecul în trebile interne, ştaiful dîrz al băştinaşului ofensat – iată chipuri mioritice ale spiritului independent. Animat de acest spirit, Caţavencu fondează în oraşul său de provincie „Aurora Economică Română", „soţietate enciclopedică-cooperativă, independentă de cea din Bucureşti...". „Noi... eu... nu recunosc, nu voi să recunosc epitropia bucureştenilor, capitaliştilor, asupra noastră; căci în districtul nostru putem face şi noi ce fac dînşii întral lor." Acesta este, în viziune locală, apogeul spiritului independent: să faci ce vrei în districtul tău. Evident, cînd prea mulţi independenţi se strîng laolaltă, interesele lor intră în conflict. Nu întîmplător, Costăchel Gudurău e „atacat palme picioare" tocmai în „piaţa endependenţi". Dar bătălia e scurtă. Tot „piaţa endependenţi" e spaţiul unei universale reconcilieri. „Pupat toţi". Căci independentul român nu e dogmatic. La o adică, ştie să lase de la el. E realist, maleabil, fără idei fixe. Justiţia independentă fiind absentă, el se refugiază filozofic în singurătate, pentru a căuta dreptatea transcendentă: „Procoror lipseşte oraş, mănăstire maici chef." ■

Andrei PLEȘU
director fondator „Dilema Veche"

Text publicat în „Dilema veche" nr. 547, 29 mai 2014

Opinia studențească
Numărul 487 | 2 - 8 iunie 2014

FĂ UN STOP-CADRU

Zîmbește, pozăm pentru un selfie

de Doina SÎRBU | doina.sirbu@opiniastudenteasca.ro

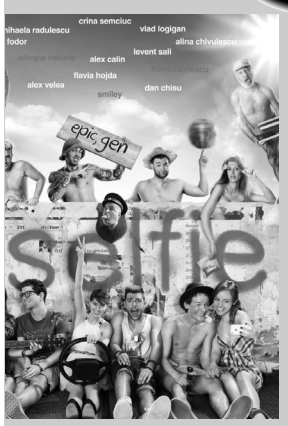

Titlu: „#SELFIE”
Regizor: Cristina Iacob
An: 2014
Actori: Smiley, Crina Semciuc, Olimpia Melinte, Flavia Hojda
Gen: Comedie

★★★★☆

După succesul înregistrat de filmul „Liceenii” în urmă cu aproximativ 30 de ani, pelicula #SELFIE vine să ne descrie noua generație. Acesta marchează debutul regizoral al Cristinei Iacob în lungmetraj și aduce pe marile ecrane o distribuție energică, cu actori talentați.

Încă din titlu, filmul propune o incursiune în fenomenul selfie, unul foarte prezent în rîndul tinerilor, redat succesiv pe întreaga derulare a acțiunii. Protagoniștii imortalizează autoportretele în diverse ipostaze cu ajutorul telefoanelor mobile pe care le distribuie apoi pe rețelele de socializare. Roxana, unul dintre personaje, este o adolescentă indecisă în legătură cu viitorul său, dar care poate creiona „ceva frumos” cu ajutorul cîtorva zîmbete și a dispozitivului mobil aflat mereu în buzunar. Filmul pornește de la distribuirea pozelor de la balul de absolvire, a imaginilor colegilor, perechilor, prietenilor și, desigur, a profesorilor.

#SELFIE ajunge apoi la povestea a trei adolescente, absolvente de liceu, care hotărăsc să își continuie serbarea de sfîrșit de liceu cu o escapadă la mare. În loc să stea acasă și să

> Filmul spune povestea a trei adolescente care hotărăsc să își continuie serbarea de sfîrșit de liceu la mare.

răsfoiască pagină cu pagină manualele înainte de bacalaureat, Yasmine, Roxi și Ana decid să se distreze și să uite de responsabilități în ultimele 2 zile înainte de examen. Iar asta presupune încălcarea regulilor impuse de bătrînul tată și să facă tot ce le trece prin cap, fără să țină cont de consecințe. Sînt tinere, cer libertate, adrenalină și dragoste de-o vară, iar cei trei băieți pe care, din întîmplare, îi agață la mare par dispuși să le ofere tot ce-și pot imagina. De la nopți nedormite, concerte și plimbări pe malul marii pînă la pierderea banilor, distrugerea mașinii și o noapte după gratii.

Filmul este un proiect cinematografic extrem de ambițios, #Selfie folosind 10 camere pentru realizarea unei cascadorii în care o mașină a plonjat în apele Mării Negre. Din fericire totul a mers ca pe roate și nu numai că nimeni nu a avut de suferit, însă întreaga scenă a fost filmată din prima încercare.

Am putea spune că #Selfie și-a atins obiectivul. A adus pe marele ecrane o comedie cu multe culori, soare, valuri, muzică și tineri dornici de distracție. Poate mai atractiv pentru liceeni, deoarece conține învățăminte pentru cei mai rebeli, dar pe placul oricăruia simte fiorul tinereții. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

Titlu: „Monologurile neîmplinirii”
Autor: George Banu
An: 2014
Editură: Polirom
Gen: Memorii, Jurnale, Corespondență

★★★★☆

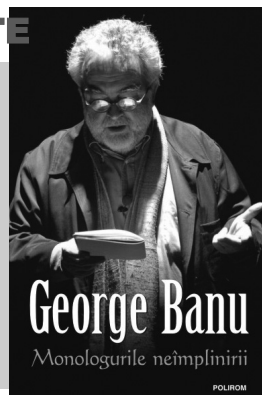

Eșecuri cu semn de întrebare

de Cristina STAMATE| g.cristina_stamate@yahoo.com

Scena pe care sînt jucate cele mai zgomotoase căderi profesionale este deschisă în cartea autobibliografică a lui George Banu. În „Monologurile neîmplinirii” se întîlnesc mărturisirile cu meditările asupra teatrului. Cu o privire mai atentă în trecutul lui, autorul își completează puzzelul personal care evidențiază principale eșecuri ca actor, scriitor și profesor.

Titlurile capitolelor au o rezonanță retorică pentru autor și una care intrigă cititorul prin simplitatea lor. Dintr-un moft sau poate din lipsă de har, întrebarea „De ce nu am devenit actor?” primează în neliniștea personajului. Iar răspunsul nu întîrzie să apară, acesta explicîndu-se fără a lăsa loc de alte interpretări. „Am nevoie de cuvintele mele, nu sînt apt să vorbesc cu ale altcuiva. Nu sînt actor, categoric, această dispoziție îmi lipsește!”. Chiar și fustrările reușește să le înece creîndu-și o scenă cu marionete care devine un loc de refugiu. Astfel vede neîmplinirea ca o condiție a omului de teatru, împlinit fiind doar actul în sine. Așadar, pornește pe o altă cale, cea a scrisului prin care speră să-i completeze golul lăsat în urma neîmplinirii ca actor.

Prins într-un vîrtej al gîndurilor literare, unde descrierea, dialogurile și personajele nu se pot mișca sincronic, autorul se confruntă cu un „eu”. Acesta încearcă să delimiteze astfel sentimentul de „iubire-neiubire față de teatru”. Prizoner într-un propriu „eu, eu, eu - ce plictiseală” regăsit la Cioran, nu reușește să se raporteze la cuvintele altora și ajunge să se înconjoare de întrebarea „De ce nu am devenit scriitor?”

Venind ca o resemnare a neîmplinirii de a deveni actor și scriitor, și-a asumat cariera de profesor care s-a bucurat de cîteva reușite. Dar

> Prizoner în propriul eu scriitorul nu reușește să se raporteze la cuvintele altora.

teama de a nu cădea într-o baltă a rigidității din care mai tîrziu afectele refulate să izbucnească, își reprimă și această cale, de data aceasta doar în mintea sa. Deși și-a „încheiat viața activă în postura de universitar”, ajunge totuși să se întrebe „De ce nu am devenit profesor?”.

Îmbrățișat de aceste întrebări, George Banu își întocmește astfel o piramidă de eșecuri care stă sub semnul celor trei neîmpliniri ce delimitează poligonul, acolo unde teatrul primează: „Pentru că, împlinit, teatrul poate supravieți iluziei perfecțiunii obținute la capăt de drum”. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „Turn Blue”
Artist: The Black Keys
An: 2014
Gen: Garage rock

★★★★☆

Hipnoză prin solo-uri de chitară

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Dan Auerbach și Patrick Carney se cunosc de cînd aveau vreo opt-nouă ani. Locuiau în același cartier din Ohio, mergeau la aceeași școală și aveau în comun doar urechea muzicală. Ce ar mai fi putut împărți un căpitan al echipei de fotbal a liceului cu antisocialul clasei? Un garaj. Acum 13 ani, Dan și-a luat chitara, iar Patrick tobele, s-au lăsat de școală și au început să compună muzică, semnîndu-și albumele The Black Keys. Anul acesta l-au lansat pe-al nouălea. „Turn Blue” e mai melancolic, mai psihedelic și mai capricios decît albumul anterior, „El Camino”, pentru care au cîștigat trei premii Grammy.

Falsetto-urile combinate cu vocea apăsată a lui Dan se completează perfect cu trilurile pianului, nonșalanța chitarei și personalitatea schimbătoare a tobei. De fapt, tot albumul pare schimbător, începînd cu cele două melodii alese pentru deschiderea și finalul compilației. Cînd asculți „Weight of Love”, prima piesă și cea mai lungă, te întrebi dacă nu ai dat din greșeală peste „Breathe” a celor de la Pink Floyd. Cîteva solo-uri ale chitarelor, infuzia psihedelică și tonul resemnat al solistului prevestesc tumultul unei despărțiri. Doar influența versurilor e aceeași și în „Gotta Get Away”, ultima piesă de pe album, pe care băieții au scris-o în zece minute, pentru că ritmul e la un ring de dans distanță. Părul se zburlește de la mișcările capului, umerii se înalță, mîinile se obrăznicesc și picioarele o iau razna. Iar cînd auzi solo-ul la chitară al lui Dan, cică al 45-lea din album, te pierzi de tot cu firea. Și „Fever”, primul single, e la fel de ritmat, doar că te năucește. Instrumentele

> Cînd asculți „Weight of Love”, te întrebi dacă nu ai dat peste „Breathe” a celor de la Pink Floyd.

te ridică de pe scaun, iar solistul te hipnotizează cu o suită de cuvinte apăsate și falsetto-uri.

Nu știu cum se face că poveștile de dragoste despre care cîntă Dan se termină rău toate. Melodia cu același nume ca al albumului, „Turn Blue”, nu face excepție, însă ai spune că mai degrabă cîntărețul flirtează cînd închide ochii și rostește versurile. Nu îndoaie șuvițe buclate de păr între degete, ci răstălmăcește corzile chitarei electrice. Unii critici au zis despre album că are un ecou deprimant, alții că ar fi fantomatic. Însă după mai bine de zece ani de cînd iau scenele lumii la rînd, băieții de la The Black Keys și-au dat seama că în studio „putem face ce vrem și totul va fi bine”. ■

ASTRELE DIXIT

Te așteaptă o răceală cumplită, mai ales că săptămîna aceasta vor trage fetele de tine ca să ieșiți la înghețată. Totuși nu te deranjează atît de tare ceea ce îți prevăd astrele. Ai deja proviziile de Paracetamol și Fervex făcute, iar Tusinul reușește întotdeauna să te bine dispună.

Atît de mult te enervează oamenii, întrebările lor idioate și modul în care se comportă încît ai vrea să te rupi complet de lume și să te poți concetra la licență. Singura soluție însă ar fi să te înscrii în programul spațial al NASA și să pleci într-o călătorie pe orbita planetei.

Vrei să vină mai repede vacanța de vară și să nu te mai streseze profesorii cu tot felul de teme, proiecte sau examene și să poți sta liniștit cu burta la soare și cu o bere rece în mînă. Lucrurile nu vor merge așa cum îți dorești doarece părinții ți-au găsit deja un loc de muncă.

Ai muncit în ultimele luni pe brînci, ți-ai mulțumit atît șeful cît și profesorii, iar colegii nu au fost niciodată mai apropiați de tine. De aceea te-a gîndit că meriți o recompensă, iar la următorul salariu îți vei cumpăra o ladă de bere, îți vei lua sculele de pescuit și vei merge la cea mai apropiată baltă.

Încă de săptămîna trecută îți tot bați capul cu examene, proiecte sau teme, iar sfîrșitul sesiunii nu pare să se întrevadă. Totuși au avut grijă părinții să îți trimită cîteva pungi de cafea, ciocolată pe săturate și bani pentru cola. Mai ai nevoie doar de puțin chef de învățat și lucrurile vor merge strună.

Cum săptămîna trecută a fost vremea urîtă ai avut în sfîrșit un motiv să te închizi în casă cu o rezervă considerabilă de alcool și cîteva cărți bune. Problema este că pe viitor se anunță zile însorite și nu vei mai putea refuza invitațiile în oraș sau plimbările de seară prin parc.

PRIMUL RĂCNET

Pe drumuri rupte din soare

„Solar Roadways” au senzori care avertiză șoferii dacă ceva blochează drumul .

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Cum ar fi dacă în loc de clasicele șosele am avea panouri solare care să producă energie? La asta s-au gîndit doi americani care au inventat un sistem modular de drumuri numit „Solar Roadways” (Drumuri solare). Acestea sînt un concept menit să înlocuiască asfaltul și să producă în același timp energie regenerabila. Dar și să lumineze traficul pe timp de noapte.

Inventatorii acestui sistem sînt Scott si Julie Brusaw, un cuplu de ingineri americani care au înființat firma Solar Roadways, ce a dezvoltat proiectul cu același nume. Ei propun ca în loc de amestecul de piatră și smoală să se monteze bucăți hexagonale din sticlă pe drumuri, parcari sau locuri de joacă. Acestea, pe lîngă faptul că produc energie regenerabilă, în timp își pot plăti propriul cost, pot fi schimbate cu ușurință, iar gropile din asfalt vor dispărea.

Aflat deocamdată în faza de probă, „Solar Roadways” urmează să fie instalate într-o parcare, iar creatorii lor au inițiat o campanie pe *site*-ul de *crowdfunding* Indiegogo.com, reușind să strîngă deja peste 1.5 milioane de dolari pentru acest proiect, cu 55% mai mult decît aveau nevoie.

Și nu trebuie să ne facem griji că panourile nu vor rezista mașinilor de tonaj mare. Acestea sînt realizate dintr-o sticlă specială și includ o serie de microcipuri, precum și mai multe LED-uri în cazul în care va fi nevoie să schimbi demarcațiile de pe drumuri, să transformi o parcare într-un teren de baschet sau fotbal ori să te atenționeze în cazul în care șoseaua este blocată de vreun accident sau vreun copac căzut.

Energia produsă poate fi folosită în diverse scopuri, precum alimentarea locuințelor sau chiar înmagazinarea ei și utilizarea pentru mașinile electrice. De asemenea, panourile vor fi încălzite în zonele mai răcoroase și astfel șoferii nu vor mai avea probleme cu gheața și zăpada, iar drumarii nu vor mai fi „prinși pe nepregătite”.

Pare conceptul perfect pentru străzile din România, mai ales că drumul viitorului va avea și senzori de presiune, astfel că șoferii vor fi avertizați să încetinească dacă vreun cal, vreo vacă, capră sau orice alt animal traversează strada. Pînă va ajunge însă și la noi, va mai trebui să facem însă mult slalom printre gropi. E bine totuși pentru că nu ne plictisim niciodată la volan. ■

DE LA CENTRU

Răsfățații Europei

„Dar poate Cameron trebuie să părăsească UE și nu Marea Britanie”, spunea un jurnalist francez pe Twitter. Și poate că are dreptate. În *weekend*, premierul Cameron a amenințat că va scoate Marea Britanie din UE, dacă Juncker va deveni președintele Comisiei Europene (sic!). Asta-i răzbunarea unui copil răsfățat care a pierdut la miuța: pentru că nu-mi place cum a votat Europa, am să ies eu din ea. Iar argumentul că „un chip din anii 80 nu poate rezolva problemele următorilor cinci ani” e la fel de jigărit ca sloganul de campanie al celor de la PSD.

Un premier care nu s-a implicat deloc în alegerile europene, care nu a vrut să propună un candidat sau să-i susțină pe ceilalți nu ar trebui să vină cu un astfel de șantaj politic. Poate că vina pentru cele 25% de voturi luate de Ukip nu aparține în totalitate birocraților de la Bruxelles, la urma urmei, partidele din țara lui au fost învinse de un naționalist care crede că 26 de milioane de români și bulgari îi vor invada Marea Britanie. Nu știm însă dacă rezultatul lor e mai „optimist” față de cel din Franța, unde Marine Le Pen încă se consideră sub ocupație musulmană. Dar, la fel ca politicienii români, e mai ușor să spui, pe un ton dramatic, în fața presei internaționale că „UE a devenit prea *bossy*, prea intruzivă”, chit că de 4 ani de cînd e premier a participat la votarea și negocierea tuturor legilor „intruzive”.

Din păcate pentru orgoliul său, Marea Britanie nu poate lua locul Germaniei la masă, iar apele din jurul insulei sale sînt din ce în ce mai adînci. (Sau poate se gîndește să intre în Uniunea Euroasiatică a lui Putin.)

George GURESCU
Stagiar la Consiliul UE

Dar atît Cameron cît și ceilalți lideri din UE trebuie să știe că noi – tinerii – sîntem cei care vor simți efectul unor *tweet*-uri furioase spuse după nu știu ce summit. Europa lor trebuie să fie aceeași cu a noastră. Noi am învățat în școli construite cu fonduri europene, am primit burse și am putut studia în străinătate datorită programelor Erasmus. Abia acum gîndirea europeană poate prinde rădăcini. Sutele de tineri care erau prezenți în seara de 25 mai, în piața Luxembourg din Bruxelles, așteptînd rezultatele cu sufletul la gură, sînt o dovadă că Europa nu se oprește la Juncker. Și ceilalți politicieni trebuie să înțeleagă asta. ■

SCOR LA PAUZĂ

Sîntem gata de Rio? Nu prea

Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Prima oară cînd am auzit de Cupa Mondială a fost pe la vreo șase ani, cînd Franța reușea să cîștige finala în fața Braziliei. Nu erau doar niște meciuri de fotbal ca cele pe care le jucam împreună cu prietenii în parc, ci era un spectacol în adevăratul sens al cuvîntului. Nume ca Gabriel Batistuta, Vieri, Rivaldo sau Zidane erau trecute pe tot felul de cartonașe de la gume cu care ne întreceam în teancuri de colecții, iar moșnegii de la scara vecină se certau zilnic pe seama echipelor, dar se împăcau imediat la meciurile României.

Acum însă, Campionatul Mondial și-a pierdut aproape toată magia. Facem melodii prostești încercînd să-i redăm popularitatea, meciurile devin recunoscute pentru declarațiile de dinainte și după, iar afacerile dubioase încep să iasă la iveală. Săptămîna trecută de exemplu, New York Times publica un articol despre un raport FIFA, în care explica cum cinci meciuri de la campionatul din 2010 fuseseră aranjate de către mafia pariurilor.

Totodată, articolul prezintă și povestea unuia dintre arbitrii competiției, care a depus 100.000 de dolari primiți drept mită într-o bancă din Africa de Sud. Respectiva sumă a fost atît de mare pentru Statul African, încît banca i-a dat arbitrului o monetă comemorativă. Mai apoi, în seara respectivă, aflat cu fluierul pe teren în întîlnirea dintre Africa de Sud și Guatemala, toate deciziile acestuia au fost foarte îndoielnice, precum două lovituri de penalizare pentru presupuse hențuri în careu. Totodată, cei de la New York Times avertizează că din cauza situației financiare a federațiilor de fotbal și ediția din acest an a Cupei este vulnerabilă la aranjamente.

Nici măcar brazilienii nu sînt foarte entuziasmați de Mondialul care va începe peste cîteva zile și zilnic desfășoară cîte un protest. Principala lor nemulțumire este legată de faptul că în organizarea competiției s-a depășit cu milioane de dolari bugetul prevăzut, asta în timp ce populația aflată la ghetourile din Rio sau alte mari orașe moare de foame, iar proiectele pentru infrastructură au rămas doar pe hîrtie.

Ronaldo, care este membru al Comitetului de Organizare, e de partea protestatarilor și și-a declarat susținerea pentru aceștia spunînd că „după toate cîte s-au întîmplat mi se par absolut legitime. Populația are doar de pierdut”. E adevărat, nu cunoaștem situația exactă din Brazilia, însă în momentul de față nu doar brazilienii ar trebui să ia inițiativă, ci toată lumea fotbalului. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

Cu ecranele mai aproape de America

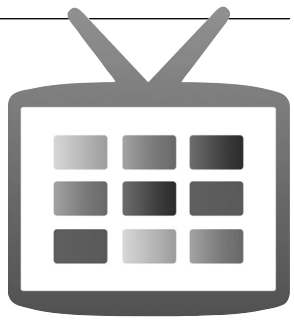

de Doina SÎRBU | doina.sirbu@opiniastudenteasca.ro

De pe 1 iunie unul dintre cele mai vechi studiouri de filme americane și unul dintre cei mai importanți producători din industria cinematografiei, Paramount Channel, se va lansa pe piața audiovizualului din România. În curînd, acesta va fi disponibil în grila Digi și a companiei de telecomunicații RCS&RDS.

Paramount Channel difuzează peste 2000 de filme produse de acest studio, adresîndu-se publicului masculin cu vîrsta cuprinsă între 18-49 de ani. Acesta cuprinde o listă de pelicule de toate genurile, incluzînd și cele mai de succes 150 de producții ale Paramount. Pe lîngă acestea vor fi însă și filme produse în ultimele două decenii de cele mai renumite studiouri de la Hollywood și producții europene.

Tot aici vom putea viziona emisiuni despre actori și cinematografie, precum și publicitate în limba română, toate difuzate de studioul american. Sunetul celorlalte programe va fi în limba engleză, iar subtitrarea în limba română. Această televiziune va avea programe destinate și pentru publicul din Ungaria și Republica Moldova, iar MTV Networks, compania prin intermediul căreia se va realiza difuzarea, va trebui doar să informeze statele membre ale Uniunii Europene că va difuza emisiuni pe teritoriul acestora.

Paramount Channel s-a lansat pentru prima dată în anul 2012 în Spania, iar în 2013, acesta a pătruns și pe piața din Franța. La începutul acestui an, de la jumătatea lunii februarie, postul a fost difuzat de către Digi Tv Ungaria. La cîteva luni după Ungaria, Rusia a devenit și ea piață de desfacere pentru programele televiziunii americane.

Pe lîngă postul tv nou apărut pe ecranele europenilor, în grila platformei de satelit Digi s-au lansat recent şi canalele National Geographic Channel HD şi Eurosport 2 HD. Acestea din urmă însă nu fac decît să redifuzeze programele posturilor mamă la o calitate HD.

Prin intermediul producătorului de filme Paramount Channel, Digi încearcă să atragă un public nou și să-și mărească astfel numărul de abonați. Dacă telespectatorii vor fi mulțumiți sau nu se va vedea din *rating*-ul pe care noua televiziune îl va obține. ■

ASTRELE DIXIT

Ești supărată pe prietenul tău pentru că niciodată nu știe să fie romantic. I-ai spus că vrei să te scoată în oraș, iar el te-a dus la meciuri de fotbal, flori îți aduce doar atunci cînd le poate fura de prin parc, iar cadouri îți cumpără doar din bazar. Nu-i nimic. De acum își va face singur mîncare.

Cum acuși termini facultatea și nu sînt șanse să te angajezi în domeniu, te-ai hotărît să urmezi niște cursuri de gătit și apoi să pleci spre mare. Sigur îți găsești în una dintre stațiuni un post de shaormar sau bucătar. Iar dacă nu ai timp să urmezi cursul tot pleci. Știi deja să prăjești hamsii.

Ești o prietenă atît de iubitoare și de grijulie încît mereu te interesezi de cîți bani cîștigă prietenul tău, dacă ar putea face mai mulți ori dacă nu cheltuiește prea mulți pe țigări sau bere. Nu de alta, dar nu îi vor mai rămîne suficienți pentru vacanța sau hainele pe care ți le dorești.

De cînd a început cel de-al doilea semestru nu ai dat o zi pe la facultate. Acum începi să regreți alegerea deoarece ai realizat că nu ai nici un curs, nu știi cum arată nici un profesor și mereu încurci sălile în care ai examene. Lucrurile nu-s atît de grave. Mai ai o șansă și în restanțe.

Săptămîna aceasta astrele îți zîmbesc. Toate îți vor merge din plin, la facultate vei lua doar note maxime și, ca lucrurile să fie și mai bune, vei ieși la înghețată cu un băiat simpatic. Rămîne de văzut doar dacă vremea va fi și ea de partea ta, iar cerul nu-ți va încurca socotelile.

Iar ai reușit să rămîi fără bani deși abia ai luat bursa și ai primit și bani de buzunar de acasă. Totuși nu îți faci probleme. Ți-ai făcut deja cumpărăturile, iar frigiderul este plin de ciocolată, bomboane și înghețată. Ce nevoie ai avea de mîncare adevărată cînd dulciurile îți aduc atîta fericire?

Din basme pînă la vise pe o clapă de pian

Spectacolul a urmărit strîngerea de fonduri pentru ajutorarea Centrului Educațional al Asociației Salvați Copiii Iași.

Marțea trecută, muzica și dansul au demonstrat încă o dată cum o cauză nobilă nu poate da greș niciodată. Organizat de către Echipa CromArt, formată din masteranzi de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" de la Facultatea de Economie și Administrare a Afacerilor, spectacolul „Sunete de Bucurie" a dat chemare la ajutorarea Asociației Salvații Copiii din Iași. Iar la apel, au răspuns elevi talentați ai Colegiului Național de Artă „Octav Băncilă", dar și compozitorul Bogdan Ota, care le-a urat celor prezenți la spectacolul de la Casa de Cultură a Studenților să „nu uitați. Copiii sînt cea mai mare comoară a noastră".

Bogdan Ota a povestit despre momentele în viață care trebuie prețuite.

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Un pic mai înalt decît scena, un fulg de nea de clasa a șaptea pășește cu încredere pînă ajunge în mijlocul podelei din lemn de la CCS. Se uită pe furiș prin public pînă-și fixează privirea către cineva, zîmbește scurt a reușită și în pași de balet ne povestește „Frumoasa din Pădurea Adormită" de Ceaikovski. Nici n-ai timp să te întrebi dacă are emoții sau nu, căci din culise îi ia locul un alt puști din aceeași poveste. „Pasărea albastră" însă nu are rochie și nici nu se învîrte pe vîrfuri, ci sare de colo-colo și dansează precum un patinator pe gheață. Iar din aceeași carte, dar de la un alt capitol apare și Alina, „Zîna păpușilor", care se mișcă zglobiu precum o albină care nu dă semne să fi rămas fără combustibil.

Cei trei fac loc mai apoi colegilor mai mari de la liceu. O fată îmbrăcată într-o rochie de un roșu la fel de strălucitor ca bujorul pe care îl are prins în păr, și un matador fioros, dar atent la detalii au venit hotărîți să ne arate cum se dansează în Spania. Și descoperim că de departe cea mai vie caracteristică a ibericilor o reprezintă pasiunea prezentă de la cele mai grele mișcări de dans pînă la cele mai simple priviri dintre cei doi dansatori.

Însă vraja cu care ne-am lăsat prinși în siestă ne transportă peste Mediterană, căci deodată pe scenă apar opt fete de gimnaziu care mișcă frenetic niște tamburine. Niște păpuși prinse în arcuri care ne-au întîmpinat cu tarantela, un dans popular italian. Unele povești ale acestui dans datează încă din 1100 înainte de Hristos, cînd dacă voiai să ajungi un astfel de dansator sau cîntăreț, trebuia să te lași mușcat de o tarantulă, ca un soi de exorcizare. N-or fi existînd astfel de păianjeni la noi, dar fetele par cu fiecare bătaie din picioare că ne provoacă și pe noi, cei din scaune, să ne alăturăm lor.

Păpușarii clapelor

Dacă ar fi să ne luăm după lista moderatorului și am sta să menționăm toate premiile pe care pianista în vîrstă de 8 ani, Sofia Sălăjan, le-a obținut atît la competițiile naționale cît și internaționale, probabil că am ajunge la finalul spectacolului. Așa că, el îi face loc fetei pînă la pianul care pînă acum a fost doar pentru decor. Analizînd atent clapele, asemeni unei table de șah, Sofia așteaptă ca lumina din sală să-și schimbe atitudinea. Apoi își încleștează degetele, privirea i se subțiază și începe să cînte. Mai întîi ceva jovial, în tonul dansatorilor de mai devreme, transformîndu-se mai apoi, treptat, într-o melancolie a stelelor căzătoare.

După ce o chemăm de două ori pentru aplauze pe tînără, următorul care ia locul la pian este un alt elev, aproape la fel de premiat precum Sofia. Îmbrăcat asemeni tuturor marilor pianiști, Ștefan Alexandru Plăcintă pare nerăbdător. Își suflecă mai întîi cu grijă mînecile de la cămașă, după care își freacă palmele de genunchi. Nu zăboveşte prea mult și începe să negocieze cu bestia plină de clape. Iar din cînd în cînd, băiatul își apleacă vizibil capul către aceasta, vrînd parcă să o audă și să-i înțeleagă lumea mai bine. O lume guvernată nu de un cod binar, ci de un cod infinit, format din 12 sunete muzicale, pe care încearcă să ni-l traducă și nouă.

Aceeași misiune și-a propus-o mai apoi și pianistul și compozitorul Bogdan Ota, care a venit împreună cu doi membri ai Nordic Sonata Orchestra – Emerich Ghercasi la vioară, respectiv Radu Cotoman la violoncel. Lăudînd inițiativa și curajul organizatorilor, artistul ne-a povestit despre momentele fericite din viață ce trebuie prețuite, făcînd referire la prima piesă pe care o va cînta, „Glimpse of Happiness". Deodată ce instrumentele muzicale prevestesc furtuna, de undeva din stînga scenii se revarsă un abur dens precum o ceață la sfîrșit de toamnă, care-i învăluie aproape pînă la brîu pe interpreți. Iar din public, pe ici pe colo se observă cîte un dreptunghi luminos care prinde contur în întuneric, fie pentru a poza, fie pentru a filma misterul de pe scenă.

La „Story of My Life", piesă despre care Bogdan Ota a spus că-i „povestea mea, a tuturor", fiecare dintre instumente are cîte un mic moment de glorie, de la cel mai mărunțel la cel mai mare, încheind cu pianul, de la care reporneşte mai apoi din nou lupta. Doar că de data asta terenul se schimbă și se mută în visele noastre odată cu „A Dream Within a Dream", melodie inspirată de poeziile lui Alan Poe. Și chiar dacă pînă acum artistului i-a fost ușor să se joace cu aceste granițe, acum el decide să exploreze și coșmarul, în „Horror's Dream". Aceasta din urmă i-a fost inspirată de către Mihai Eminescu în poezia „Strigoi", și este singura compoziție la care nu are nevoie de ajutorul celorlalți doi instrumentiști. Iar aici, Bogdan Ota demonstrează că este asemeni unui alchimist. Nu unul care transformă metalele în aur, ci unul care transformă muzica în bucurie. ■

DRAGONU' ȘI PRIETENII LUI

Filosofie în club pe versuri de hip-hop

de Liza CÎRJĂ | liza.cirja@opiniastudenteasca.ro

Vineri seara pe scena din Underground s-au dat lecții de filosofie și discursuri motivaționale transpunse în rime de hip-hop agresiv. „Țăranii care nu înțeleg versurile nu au ce căuta la concertele noastre", ne spun membrii trupei Spasme și ca prin minune extazul celor din club crește și aclame puternice se aud în întreaga sală. Toți par a fi de acord.

De la trupa Spasme pînă la Dragonul, care a cîntat cu Flou-Rege, mesajele care săreau din boxe violent transmiteau paradoxal același lucru, „Să fiți mai buni!". Cei care îndeamnă publicul să fie mai bun își transpun poveștile de viață și experiențele trăite în rime agresive pentru ca astfel să demonstreze că nu vorbesc din povești, ci din ceea ce au trăit ei. Schimbarea care i-a făcut mai buni pe Dragonul și Flou-Rege a fost strămutată în versurile melodiei „Nu mai sînt un drogat" care a fost primită cu plăcere de cei aflați în sală „Tot ce avem de făcut e să traim viața pe care o primim/ Să simțim, să iubim şi-abia apoi să gîndim/Astfel o să reuşim să construim tot ce ne dorim". Publicul era în delir și părea că toți cei aflați în sală aveau aceleași simțăminte.

Toți se manifestau laolaltă, și împreună cu ei, cei care au urcat pe scenă s-au comportat original „cîntînd pentru ei, fiind unul dintre ei". Versurile săltărețe umbreau scena și făceau publicul tot mai energic. Mîini ridicate, versuri rostite și trăite de zeci de voci, îmbrățișarea prietenilor și salturile dese au transformat atmosfera din Underground într-o întîlnire între golanii din cartiere simpatizată și asistată de public. Dragonu împarte golanii în două categorii „Și există doar 2 categorii de golani/ Sînt ăia finuți și sînt ăia ghiolbani/ Cel mai mare mafiot de fapt e politician. Preeeeaaa". Și sala îi răspunde „Preeaa!"

Punctul culminant a fost însă la melodia făcută de cei de pe scenă pentru părinți „Nu mai sînt copil". Astfel toți își amintesc cu ochii închiși și sînt de acord că „Nu mai sînt copiiiiiiiiil/ Dar am un îngeeeeeeer" și „De mici copii ne dorim/ De mici copii ne grăbim/ Să creștem mari să fim/ Puternici să facem tot ce poftim/ Visam la bani, nu visam că peste ani/ Dau de responsabilități și de pești mai babani". Cei din sală care nu erau „fraieri" trăiau versurile de parcă acestea erau scrise pentru fiecare din ei. La îndemnul Dragonului de a merge la școală pentru că părinții au investit în ei, sala era exaltată și în semn de aprobare, a scandat puternic numele celui de pe scenă de parcă în fața lor era cel mai mare idol.

Și poate că așa era. ■

PUNCTUL PE VIP

Harry Potter s-a îmbolnăvit

de Adelina MEILIE | meilieadelina@opiniastudenteasca.ro

Boala nu îl împiedică pe actor să aibă o viață normală.

Daniel Radcliffe, actorul care l-a interpretat pe Harry Potter timp de zece ani, suferă de o boală care îi afectează coordonarea motorie. Displaxia sau „sindromul copilului neîndemînatic" nu afectează doar funcțiile motorii, ci și dezvoltarea intelectuală, fizică sau a limbajului. Actorul nu a dezvăluit cînd a fost diagnosticat cu această boală și nici care este stadiul de evoluție, dar nici nu a ascuns-o. Purtătorul de cuvînt al lui acestuia a confirmat informația „Da, Daniel Radcliffe are dispraxie. Din fericire, forma maladiei este una uşoară, iar cele mai grave manifestări sînt acelea că este incapabil să-şi lege şireturile şi scrie urât".

Jurnalistul Randy Jernigan a readus în discuție problema lui Daniel odată cu lansarea cărții „The Life and Career of Daniel Radcliffe" (Viața și cariera lui Daniel Radcliffe). Tot în carte jurnalistul explică faptul că problemele cu alcoolul ale actorului britanic au pornit tot de la această maladie. Povestește că atunci cînd Radcliffe locuia cu părinții săi, tînărul se strecura și fura cîte o sticlă de băutură și că a devenit dependent după ce s-a mutat din casa natală. În timpul filmărilor pentru „Harry Potter and the Half-Blood" (Harry Potter și Prințul Semipur) a început Daniel să consume alcool pentru că asta credea că trebuie să facă. „Am devenit atît de dependent de alcool pentru a putea să savurez alte lucruri. Timp de cîțiva ani, am fost atît de fermecat de ideea de a trăi stilul de viață al altor persoane, încît nu am realizat că acest stil nu mi se potrivea", a spus actorul într-un interviu pentru revista GQ. Din august 2010, Daniel Radcliffe s-a tratat.

Tot el spune că tocmai această boală l-a împins către actorie, ceea ce demonstrează că suferă de dispraxie încă din copilărie. Pe lîngă filme, actorul urcă de opt ori pe săptamîna pe scena teatrului. Piesa „Equus" de Peter Shaffer a devenit cunoscută pentru că Daniel Raddcliffe, interpretînd rolul lui Alan Strang, a apărut nud atît pe scena West End din Londra, cît și pe Broadway din New York.

Dispraxia nu îl împiedică pe actotul britanic să aibă o viață normală. La începutul lunii mai s-a logodit cu Erin Darke cu care are o relație de peste doi ani și cu care o să se căsătorească în 2015. Tot în 2015 va începe și filmările noului său proiect, prima sa comedie care se intitulează „You Shall Know Our Velocity" regizată de Peter Sollett. ■

opinia studențească
Casa de Cultură a Studenților
Str. Vasile Conta nr. 30, et. 2,
700106 Iași. **Telefon:** (0746) 230. 032
e-mail: redactia@opiniastudenteasca.ro
Web site: www.opiniastudenteasca.ro
www.facebook.com/opiniaveche

DIRECTOR: Laura PĂULEȚ
REDACTOR-ȘEF: Cătălin HOPULELE
REDACTOR-ȘEF ADJUNCT: Ioan STOLERU
ȘEF DE DEPARTAMENT: Iulia CIUHU
REDACTORI: Dan CONDREA, Iulian BÎRZOI, Cătălina DOBROVICEANU, Andrei MIHAI, Mădălina OLARIU
COLABORATORI: Ana-Maria BUCUR, Liza CÎRJĂ, Adelina MEILIE, Doina SÎRBU, Cristina STAMATE
PUBLICITATE: Bogdan COBUZ
EDITOR: Daniel CONDURACHE

Ședințele de redacție au loc luni și miercuri, de la ora 20.00.
Revista se poate procura și de la sediul redacției.